



## DÉROULÉ DU TIKOUN DE HOCHA'ANA RABBA

Certains lisent le passage suivant avant la lecture du livre de *Dévarim* :

רבון העולמים אב הרחמים והסליחות לך אנחנו מודים בקידה ובהשתחויה לחלות פניך על חטאת וזדונות. טרם אשר יצא דבר המלך על כל דת ודין עד השער לא סגרו אחרי אשר יצאו הרודפים העומדים על הפקודים לעשות משפט ודין ועד הצלם לא סר נתפלל אל יי אלהנו אולי יעתר לנו ולא נאבד בחטאתינו לכן רבונו של עולם באנו לפניך בבקשתנו ובתפלתנו בלילה הזה כעני הדופק על פתחי נדיבים. ובשביל קריאת משנה תורה מה שאנו רוצים לקרות לפניך תחתמנו לחיים טובים ולא ימוש ספר תורתך מפינו ומפי זרענו ובו נהגה יומם וליילה. ואל תטרף עלינו את השעה ותאריך קצנו כי אליך נשובה. זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים ותתמנו בספר החיים למענך אלהים חיים בזכות ספר משנה תורה ופרשיותיו ופסוקיו ותיבותיו ואותיותיו ונקדתי וטעמיו ושמותיו היוצאים מראשי תבות ומסופי תבות בכלל ובפרט. ובזכות שם הגדול אהיה כמלואיו בידיו בטהור באלפיו תטיב לנו החתימה ובזכות שם הגדול קרע שט"ז תקרע גזר דיננו. ובשם אלד כלל במקורו אהיה אשר אהיה הוא אהלידה תפול מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל כל מיני גזרות קשות ורעות. ואל תסיר ממנו צלך. ופרוש עלינו סכת שלומך בזכות השם הקדוש אהיה במלואיו ותאריך קצנו ותכפר לנו על כל חטאתנו ועונתנו ופשעינו. ותקבל ברחמים וברצון את תפלתנו. ויהי נעם יי אלהנו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננה: ברוך יי לעולם אמן ואמן.

Puis on lit tout le livre de *Dévarim* et le début de la *Paracha Beréchit* jusqu'à *La'assot* (*Beréchit* 1, 1-31 ; 2, 1-3)

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיהא חשוב ומקבל ומרצה לפניך קריאת ספר משנה תורה אשר קרינו לפניך, ובזכות פרשיותיו ובזכות פסוקיו ובזכות תבותיו ואותיותיו תחתמנו לחיים טובים. ובספר חיים ברכה ושלום ופרנסה טובה וישועה ונחמה וגזרות טובות נזכר ונחתם אנחנו וכל עמך ישראל לחיים טובים ולשלום. ויהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שימשך לנו אור החיים וטוב העליון משמן העליון הנמשך ואינו נפסק לעולם והוא בתוך חכמה העליונה והוא מבוטע ומקור החיים העליונים להוציא חיים לאילן העליון ולהאיר הנרות וככתוב ומי כעמך ישראל וככתוב תודיענו ארח חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימיך נצח. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צרי וגאלי.

On récite le *Kaddich Yehé Chélama* (en présence d'un *Minyan* seulement).

Puis on lit le Midrach *Vezot Haberakha*

א הלכה, אדם מישראל שעבר לפני התבה וטעה כיצד הוא צריך לעשות, כך שנו חכמים, העובר לפני התבה וטעה יעבר אחר תחתיו למדונו רבותינו, אמר רבי יוסי בר חנינא טעה בשלש ברכות הראשונות חוזר בתחלת מגן. רב הונא אמר אם טעה בשלש ברכות אמצעיות חוזר להאל הקדוש. רב אמר אם טעה בשלש אחרונות חוזר לתחלת מודים.

דבר אחר, העובר לפני התבה וטעה יעבר אחר תחתיו, ומנין הוא מתחיל, מתחלת הברכה שטעה. ומהיכן למדו, מאבות העולם, למה, שלא היה אחד מתחיל אלא ממקום שפסק חברו, כיצד, אברהם ברוך את יצחק, מנין, דכתיב: ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק, ומה נתן לו, רבי יהודה ורבי נחמיה, רבי יהודה אומר בכורה נתן לו, כענין שנאמר: וימכר את בכרתו ליצחק. רבי נחמיה אמר ברכה נתן לו, כענין שנאמר: לך האלהים. עמד יצחק לברוך את יעקב, אמר, ממקום שפסק אבא משם אני מתחיל, אבא הפסיק בויתן, אף אני מתחיל בויתן, מנין, שנאמר: ויתן לך האלהים. ובמה חתם יצחק בקריה, שנאמר: ויקרא יצחק אל יעקב ויברך אותו, עמד יעקב לברוך את השבטים, אמר, איני פותח אלא בקריה, שנאמר: ויקרא יעקב אל בניו, ובמה חתם, בזאת, שנאמר: וזאת אשר דבר להם אביהם, עמד משה לברוך את ישראל, אמר, איני פותח אלא בזאת, מנין, ממה שקרינו בענין: וזאת הברכה.

**ב** דבר אחר, וזאת הברכה, זה שאמר הכתוב: מי יעלה בהר ה', רבנן אמרי מדבר במשה, מי יעלה בהר ה' זה משה, שנאמר: ומשה עלה אל האלהים וגו': ומי יקום במקום קדשו זה משה, מנין, שנאמר: כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא: נקי כפים זה משה, מנין, שנאמר: לא חמור אחד מהם נשאתי וגו': ובר לבב זה משה.

אמר רבי יצחק אפלו הדיוט אם אומר לחברו כזה, גנאי הוא לו, ומשה אמר: למה ה' יחרה אפך בעמך, אלא לבו ברור עליו שאינו תובע צדך עצמו אלא לצרכן של ישראל: אשר לא נשא לשוא נפשי, זו נפשו של מצרי, שלא נטלה על חנם אלא כדין עשה: ולא נשבע למרמה זה משה, שנאמר: ויואל משה לשבת את האיש: ישא ברכה מאת ה' זה משה.

אמר רבי תנחומא אל תהי קורא בו אלא ישיא ברכה לאחרים.

**ג** וזאת הברכה, זה שאמר הכתוב: רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה, מהו ואת עלית על כלנה, מדבר במשה, על שנתעלה יותר מן הכל. כיצד, אדם הראשון אומר למשה אני גדול ממך שנבראתי בצלמו של הקדוש ברוך הוא, מנין, שנאמר: ויברא אלהים את האדם בצלמו, אומר לו משה, אני נתעליתי יותר ממך, אתה כבוד שנתן לך נטל ממך, שנאמר: ואדם ביקר בל ילין, אבל אני זיו הפנים שנתן לי הקדוש ברוך הוא, עמי הוא, מנין, שנאמר: לא כהתה עינו ולא נס לחה.

דבר אחר, נח אמר למשה אני גדול ממך שנצלתני מדור המבול, אמר לו משה אני נתעליתי יותר ממך, אתה הצלת את עצמך ולא היה בך כח להציל את דורך, אבל אני הצלתי את עצמי והצלתי את דורי כשנתחייבו כליה בעגל, מנין, שנאמר: וינחם ה' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו, למה הדבר דומה לשתי ספינות שהיו בים והיו בתוכן שני קברניטים, אחד הציל את עצמו ולא הציל את ספינתו, ואחד הציל את עצמו ואת ספינתו, למי מקלסין לא לאותו שהציל את עצמו ואת ספינתו, כך נח לא הציל אלא את עצמו, אבל משה הציל את עצמו ואת דורו, הוי ואת עלית על כלנה.

דבר אחר, אברהם אומר למשה אני גדול ממך שהייתי זן לעוברים ושבים, אומר לו משה אני נתעליתי יותר ממך, אתה היית זן בני אדם ערלים, ואני הייתי זן בני אדם מהולים, ולא עוד אלא את היית זן בישוב, ואני הייתי זן במדבר. יצחק אמר למשה אני גדול ממך שפשטתי את צוארי על גבי המזבח וראיתי את פני השכינה, אמר לו משה אני נתעליתי יותר ממך, שאתה ראית פני השכינה וכהו עיניך, מנין, דכתיב: ויהי כי

זקן יצחק ותכהין עיניו מראת, מהו מראת, מראות בשכינה, אבל אני הייתי מדבר עם השכינה פנים בפנים ולא כהו עיני, מנין, שנאמר: ומשה לא ידע כי קרן עור פניו. יעקב אמר למשה אני גדול ממך שנפגשתי עם המלאך ונצחתי אותו, אמר לו משה אתה נפגשתי עם המלאך בפירבורין שלך, ואני עולה אצלן בפירבורין שלהן והן מתראין ממני, מנין, שנאמר: מלכי צבאות ידון ידון וגו', לפיכך אמר שלמה: רבות בנות עשו חיל וגו', אמר הקדוש ברוך הוא הואיל ונתעלה מן הכל הוא יברך את ישראל, וזאת הברכה.

**ד** דבר אחר, וזאת הברכה, אמר רבי שמואל בר נחמן, כיון שבא משה לברך את ישראל, באה התורה והקדוש ברוך הוא לברך את ישראל, וזאת הברכה, זו התורה, שנאמר בה: וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל: אשר ברך משה זה משה: איש האלהים זה הקדוש ברוך הוא, שנאמר: ה' איש מלחמה. וכל כך למה, לקים מה שנאמר: והחוט המשלש לא במהרה ינתק.

דבר אחר, וזאת הברכה, אמר רבי תנחומא, אם אלהים למה איש, ואם איש למה אלהים, אלא, בשעה שהיה השלך ליאור של מצרים איש, ובשעה שנהפך לדם האלהים.

דבר אחר, בשעה שברח מלפני פרעה איש, ובשעה ששקעו אלהים.

דבר אחר, בשעה שעלה לרקיע איש, ומהו איש, לפני המלאכים שכלן אש. ובשעה שיירד מן הרקיע אלהים, מנין, שכתוב: ויראו מגשת אליו.

דבר אחר, בשעה שעלה לרקיע אלהים, כשם שאין המלאכים אוכלין ושותין, אף הוא לא אוכל ולא שותה, מנין, שנאמר: ויהי שם עם ה' וגו'.

דבר אחר, מהו איש האלהים, אמר רב אבין מחציו ולמטה איש, מחציו ולמעלה האלהים.

**ה** מהו: לפני מותו, רבנן אמרי מה עשה משה, נטל את מלאך המות והשליכו לפניו, והיה מברך השבטים, כל אחד ואחד לפי ברכתו.

אמר רבי מאיר, הלך מלאך המות אצל משה ואמר לו, הקדוש ברוך הוא שלחני אצלך שאתה מסתלק ביום הזה, אמר לו משה לך מכאן שאני מבקש לקלס להקדוש ברוך הוא, מנין, שכתוב: לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יי. אמר לו, משה, מה אתה מתגאה, יש לו מי שיקלסוהו, השמים והארץ מקלסין אותו בכל שעה, שנאמר: השמים מספרים כבוד אל. אמר לו משה, ואני משתק אותן ומקלס אותן, שנאמר: האזינו השמים ואדברה וגו'. בא אצלו פעם שניה, מה עשה משה, הזכיר עליו שם המפרש וברח, מנין, שנאמר: כי שם ה' אקרא. כיון שבא אצלו פעם שלישית, אמר, הואיל ומן השם הוא, צריך אני לצדק עלי את הדין, מנין, שנאמר: הצור תמים פעלו.

אמר רבי יצחק היתה נפשו של משה מתקשה לצאת והיה משה מסיח עם נפשו ואמר נפשי תאמר שבקש מלאך המות לשלט עליך, אמרה לו לא עשה הקדוש ברוך הוא כן: כי חלצת נפשי ממות, ותאמר שראית אותן בוכין ובכית עמהן, אמרה לו: את עיני מן דמעה. אמר לה ותאמר שבקשו לדחות אותך לגיהנם, אמרה לו: את רגלי מדחי. אמר לה ולהיכן את עתידה להלך, אמרה לו: אתה לך לפני ה' בארצות החיים. כיון ששמע משה כך נתן לה רשות, אמר לה: שובי נפשי למנוחתי וגו'.

אמר רבי אבין כיון שנסתלק, התחתונים היו מקלסין אותו ואומרים: תורה צוה לנו משה, והעליונים מקלסין אותו ואומרים: צדקת ה' עשה וגו', והקדוש ברוך הוא מקלס אותו: ולא קם נביא עוד בישראל כמשה.

**ו** וזאת הברכה, הלכה אדם מישראל שעלה לקרות בתורה אין מתר לו לקרות עד שלא יברך, תחלה מברך ואחר כך קורא, ומשה בשעה שזכה לקבל התורה, תחלה ברך ואחר כך קרא.

אמר רבי אלעזר איזו היא הברכה שברך משה בתורה תחלה, ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר בחר בתורה הזאת וקדשה ורצה בעושיה. ולא אמר בעמליה, ולא אמר בהוגיה, אלא בעושיה, באלו שהן עושין את דברי תורה. בעושיה, אדם אומר למדתי חכמה ולא למדתי תורה מה אעשה אני שם, אמר הקדוש ברוך הוא לישראל חייכם כל החכמה וכל התורה דבר אחד קל הוא, כל מי שמתירא אותי ועושה דברי תורה, כל החכמה וכל התורה בלבו, מנין, שנאמר: ראשית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עשיהם: יראת ה' טהורה עומדת לעד: יראת ה' היא חכמה וגו'.

**ז** ולמה זכה משה שהקדוש ברוך הוא נתעסק עמו, אלא בשעה שירד למצרים והגיע גאלתן של ישראל, כל ישראל היו עסוקים בכסף וזהב, ומשה היה מסבב את העיר ויגע שלשה ימים ושלשה לילות למצוא ארונו של יוסף, שלא היו יכולים לצאת ממצרים חוץ מיוסף, למה, שכך נשבע להן בשבועה לפני מותו, שנאמר: וישבע יוסף את בני ישראל לאמר וגו', משנתיגע הרבה פגעה בו סגולה, וראתה משה שהוא עיף מן היגיעה, אמרה לו אדוני משה למה אתה עיף, אמר לה שלשה ימים ושלשה לילות סבבתי את העיר למצוא ארונו של יוסף ואין אני מוצא אותו, אמרה לו בא עמי ואראך היכן הוא, הוליכה אותו לנחל, אמרה לו במקום הזה עשו ארון של חמש מאות כפרים והשליכוהו בתוך הנחל החרטמים והאשפים, וכן אמרו לפרעה, רצונך שלא תצא אמה זו מכאן לעולם, העצמות של יוסף אם לא ימצאו אותן עד עולם אינם יכולים לצאת, מיד עמד משה על שפת הנחל ואמר, יוסף יוסף אתה ידעת היאך נשבעת לישראל: פקד יפקד אלהים אתכם, תן כבוד לאלהי ישראל ואל תעכב גאלתן של ישראל, מעשים טובים יש לך, בקש רחמים לפני בוראך ועלה מן התהומות. מיד התחיל ארונו של יוסף מפעפע ועולה מן התהומות כקנה אחד, לקח אותו ושם אותו על כתפו והיה סובל אותו, וכל ישראל אחריו, וישראל היו סובלים את הכסף ואת הזהב שנטלו ממצרים, ומשה סובל ארונו של יוסף. אמר לו הקדוש ברוך הוא, משה, אתה אומר שדבר קטן עשית, חייך החסד הזה שעשית גדול הוא, ולא השגחת לכסף ולזהב, אף אני אעשה עמך החסד הזה ואתעסק עמך.

**ח** בשעה שהגיעו ימי משה לפטר מן העולם, אמר לו הקדוש ברוך הוא: הן קרבו ימיה, אמר לפניו רבונו של עולם, אחר כל היגיעה הזו אתה אומר לי הן קרבו ימיה: לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יי. אמר לו אי אתה יכול: כי זה כל האדם, אמר משה, רבונו של עולם דבר אחד אני מבקש ממך לפני מותי, שאכנס ויבקעו כל השערים שבשמים ותהומות ויראו שאין זולתך, מנין, שנאמר: וידעת היום והשבת אל לבבך וגו' אין עוד, אמר לו הקדוש ברוך הוא אתה אמרת ואין עוד, אף אני אומר: ולא קם נביא עוד בישראל כמשה וגו' לכל האתת והמופתים וגו' ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל.

**ט** הן קרבו ימיה למות, אמר רבי איבו אמר משה רבונו של עולם בדבר שקלסתיך בתוך ששים רבוא מקדשי שמך, בו קנסת עלי מיתה, שנאמר: הן קרבו ימיה למות, כל

מדותיך מדה כנגד מדה, מדה רעה כנגד מדה טובה, מדה חסרה כנגד מדה שלמה, מדה צרה כנגד מדה רחבה. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, אף זו מדה טובה היא שאמרתי לך הן, שנאמר: הנה אנכי שלח מלאך; הן צדיק בארץ ישלם; הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא. וכשם שעילית אותי על ששים רבוא, כך אני מעלה אותך לעתיד לבוא בתוך חמשים וחמשה רבוא צדיקים גמורים, שנאמר הן, הן בגימטריא הכי הוי, ה' חמשה נ' חמשים.

אמר רבי יוחנן, עשר מיתות כתובות עליו על משה, ואלו הן: הן קרבו ימיך למות; ומת בקר; כי אנכי מת; כי ידעתי אחרי מותי; ואף כי אחרי מותי; לפני מותו; בין מאה ועשרים שנה במתו; וימת שם משה עבד ה'; ויהי אחרי מות משה; משה עבדי מת. מלמד שעד עשרה פעמים נגזר עליו שלא יכנס לארץ ישראל ועדין לא נתחתם גזר הדין הקשה עד שנגלה עליו בית דין הגדול, אמר לו, גזרה היא מלפני שלא תעבר, שנאמר: כי לא תעבר את הירדן, ודבר זה היה קל בעיניו של משה, שאמר, ישראל חטאו חטאות גדולות כמה פעמים, וכיון שבקשתי עליהם רחמים מיד קבל ממני, שנאמר: הרף ממני ואשמידם, מה כתיב תמן; וינחם ה' על הרעה; אכנו בדבר ואורשנו, מה כתיב תמן; ויאמר ה' סלחתי וגו', אני שלא חטאתי מנעורי לא כל שכן כשאתפלל על עצמי שיקבל ממני, וכיון שראה הקדוש ברוך הוא שקל הדבר בעיניו של משה ואינו עומד בתפלה, מיד קפץ עליו ונשבע בשמו הגדול שלא יכנס לארץ ישראל, שנאמר: לכן לא תביאו את הקהל הזה, אין לכן אלא שבועה, שנאמר: ולכן נשבעתי לבית עלי. וכיון שראה משה שנחתם עליו גזר דין, גזר עליו תענית ועג עוגה קטנה ועמד בתוכה, ואמר, איני זו מכאן עד שתבטל אותה גזרה. באותה שעה מה עשה משה, לבש שק ונתעטף שק ונתפלש באפר ועמד בתפלה ובתחנונים לפני הקדוש ברוך הוא, עד שנזדעזעו שמים וארץ וסדרי בראשית, ואמרו שמא הגיע צביונו של הקדוש ברוך הוא לחדש את עולמו, יצתה בת קול ואמרה, עדין לא הגיע צביונו של הקדוש ברוך הוא לחדש את עולמו, אלא: אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש, ואין איש אלא משה, שנאמר: והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה. מה עשה הקדוש ברוך הוא באותה שעה, הכריז בכל שער ושער של רקיע ורקיע בכל בית דין ובין דין שלא יקבלו תפלתו של משה ולא יעלו אותה לפניו, מפני שנחתם עליו גזר דין, אותו מלאך שממנה על הכרזה אכזריאל שמו, באותה שעה קרא הקדוש ברוך הוא בבהלה ואמר להם למלאכי השרת רדו בבהלה ונעלו כל שערי רקיע ורקיע, שגבר קול התפלה כלפי מעלה ובקשו לעלות הרקיע מפני קול תפלתו של משה, שהיתה תפלתו דומה לחרב שהוא קורע וחותר ואינו מעכב, שהיתה תפלתו מעין שם המפרש שלמד מן זוגאל רב סופר של בני מרום, על אותה שעה הוא אומר: ואשמע אחרי קול רעש גדול ברוך כבוד ה' ממקומו. ואין רעש אלא זיע, ואין גדול אלא משה, שנאמר: גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם, מהו ברוך כבוד ה' ממקומו, בשעה שראו גלגלי מרכבה ושרפי להבה שאמר הקדוש ברוך הוא לא תקבלו תפלתו של משה, ולא נשא לו פנים ולא נתן לו חיים, ולא הכניסו לארץ ישראל, אמרו ברוך כבוד ה' ממקומו, שאין לפניו משוא פנים לא לקטן ולא לגדול. ומנין שהתפלל משה באותו הפרק חמש מאות וחמשה עשר פעמים, שנאמר: ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר, ואתחנן בגימטריא הכי הוי. באותה שעה אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם, גלוי וידוע לפניך יגיעי וצערי שנצטערתי על ישראל עד שיהיו מאמינים לשמך, כמה צער נצטערתי עליהם במצות עד שקבעתי להן תורה ומצות, אמרתי כשראיתי בצרתן כך אראה בטובתן, ועכשו שהגיע טובתן של ישראל, אתה אומר לי לא תעבר את הירדן הזה, הרי אתה עושה תורתך פלסתר, דכתיב: ביומו תתן שכרו ולא תבוא עליו השמש כי עני הוא ואליו הוא נושא את נפשו ולא יקרא עליך אל ה' והיה בך חטא, זו היא שלום עבודה של ארבעים שנה שעמלתי עד שיהיו עם קדוש ונאמן, שנאמר: ויהודה עד רד עם אל ועם קדושים נאמן. מלאך סמאל הרשע ראש

כל השטנים הוא, בכל שעה היה מספר מיתתו של משה, ואומר מתי יגיע הקץ או הרגע שבו ימות משה שארד ואטל נשמתו הימנו, ועליו אמר דוד: צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו, אין לך רשע בכל השטנים כלן כסמאל, ואין לך צדיק בכל הנביאים כמשה, שנאמר: ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו ה' פנים אל פנים, משל למה הדבר דומה לאדם שנודמן לסעודת חתן וכלה, והיה אותו האיש מצפה ואומר מתי יגיע שמחתם ואשמחה בה, כך היה סמאל לרשע מצפה נשמתו של משה ואומר מתי יהיה מיכאל בוכה ואני ממלא פי שחוק, עד שאמר לו מיכאל מה רשע אני בוכה ואתה משחק: אל תשמחי איבתי לי כי נפלתי קמתי כי אשב בחשך ה' אור לי, כי נפלתי מפטירתו של משה קמתי מפרנסתו של יהושע בשעה שהפיל ל"א מלכים. כי אשב בחשך בחרפן בית ראשון ואחרון, ה' אור לי לימות המשיח, עד כאן עלתה למשה שעה אחת, באותה שעה אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם, אם אין אתה מכניס אותי לארץ ישראל, הניח אותי בעולם הזה ואחיה ולא אמות. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, אם לא אמיתך בעולם הזה היאך אחיך לעולם הבא, ולא עוד אלא שאתה עושה תורת פלסטר, שכתוב בתורתך על ידך: ואין מידי מציל. אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם, אם אין אתה מכניס אותי לארץ ישראל הניח אותי כחיות השדה שהן אוכלין עשבים ושותין מים וחיין ורואין את העולם, כך תהא נפשי כאחת מהן. אמר לו: רב לך. אמר לפניו רבוננו של עולם ואם לאו, הניח אותי בעולם הזה כעוף הזה שהוא פורח בכל ארבע רוחות העולם ומלקט מזונו בכל יום, ולעת הערב חוזר לקנו, כך תהא נפשי כאחת מהן. אמר לו, רב לך, מהו רב לך, אמר לו רב לך אשר דברת. כיון שראה משה שאין בריה יכולה להצילו מדרך המות, באותה שעה אמר: הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא. מה עשה משה נטל את המגלה וכתב עליה שם המפרש, וספר השיר עדין לא מלא לכתב עד שהגיע הרגע שבו ימות משה, באותה שעה אמר הקדוש ברוך הוא לגבריאל, גבריאל, צא והבא נשמתו של משה, אמר לפניו רבוננו של עולם, מי שהוא שקול כנגד ששים רבוא איך אני יכול לראות במותו, ומי שיש בו דברים אלו איך אני יכול לעשות לו קצף. ואחר כך אמר לו למיכאל, צא והבא נשמתו של משה, אמר לפניו רבוננו של עולם, אני הייתי לו רב והוא היה לי לתלמיד, ולא יכול אני לראות במותו. ואחר כך אמר לסמאל הרשע, צא והבא נשמה של משה, מיד לבש כעס וחרגו חרבו ונתעטרף אכזריות והלך לקראתו של משה, כיון שראה אותו שהוא יושב וכותב שם המפרש, וזהו מראה דומה לשמש והוא דומה למלאך ה' צבאות, היה מתירא סמאל מן משה, אמר ודאי שאין המלאכים יכולין לטל נשמתו של משה, וטרם שהראה סמאל את עצמו למשה, היה משה יודע שבא סמאל, וכיון שראה סמאל את משה אחזתו רעדה וחיל פיולדה, ולא מצא פתחון פה לדבר עם משה, עד שאמר משה לסמאל: אין שלום אמר ה' לרשעים, מה תעשה בכאן, אמר לו לטל נשמתך באתי, אמר לו מי שגרך, אמר לו מי שברא את כל הבריות. אמר לו, אין אתה נוטל נשמתך. אמר לו כל באי העולם נשמתן מסורין לידי, אמר לו, יש בי כח מכל באי העולם. אמר לו, מה כחך, אמר לו אני בן עמרם שיצאתי ממעי אמי מהול, ולא נצרכת לי למהלני, ובו ביום שנולדתי מצאתי פתחון פה, והלכתי ברגלי, ודברתי עם אבי ואמי, ואפלו חלב לא ינקתי, וכשהייתי בן שלשה חדשים התנבאתי ואמרתי שעתיד אני לקבל תורה מתוך להבי אש. וכשהייתי מהלך בחוץ נכנסתי לפלטרין של מלך ונטלתי כתר מעל ראשו, וכשהייתי בן שמונים שנה עשיתי אותות ומופתים במצרים, והוצאתי ששים רבוא לעיני כל מצרים, וקרעתי את היים לשנים עשר קרעים, והפכתי מי מרה למתוק, ועליתי ודרכתי דרך בשמים, והייתי תופס במלחמתן של מלאכים, וקבלתי תורה של אש, ודרתי תחת פסא אש, וסכתי תחת עמוד אש, ודברתי עמו פנים בפנים, ונצחתי בפמלא של מעלה, וגליתי רזיהם לבני אדם, וקבלתי תורה מימינו של הקדוש ברוך הוא, ולמדתי אותה לישראל, ועשיתי מלחמה עם סיחון ועם עוג שני גבורי עובדי כוכבים שבשעת המבול לא הגיעו מים לקרסליהן מפני גבהן, והעמדתי חמה ולבנה ברום עולם, והפיתים במטה שבידי והרגתים. מי יש בבאי עולם שיכול לעשות כן, לך רשע מכאן אין לך לומר כן, לך ברח מלפני, איני נותן

נשמתו לך. מיד חזר סמא"ל והשיב דבר לפני הגבורה. אמר לו הקדוש ברוך לסמא"ל, בוא והבא נשמתו של משה, מיד שלף חרבו מתערו ועמד על משה, מיד קצף עליו משה ונטל את המטה בידו שחקוק בו שם המפרש ופגע בו בסמא"ל בכל כחו, עד שנס מלפניו, ורץ אחריו בשם המפרש ונטל קרן הודו מבין עיניו ועור את עיניו, עד כאן עלתה למשה. סוף רגע יצתה בת קול ואמרה, הגיע סוף מיתתך. אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם זכר אותו היום שנגלית עלי בסנה ואמרת לי: לכה ואשלחך אל פרעה והוצא את עמי בני ישראל ממצרים, זכר אותו היום שהייתי עומד על הר סיני ארבעים יום וארבעים לילה, בבקשה ממך אל תמסרני ביד מלאך המות. יצתה בת קול ואמרה לו אל תתירא, אני בעצמי מטפל בך ובקבורתך. באותה שעה עמד משה וקדש עצמו כשרפים וירד הקדוש ברוך הוא משמי שמים העליונים לטל נשמתו של משה, ושלשה מלאכי השרת עמו, מיכאל וגבריאל וזוגאל, מיכאל הציע מטתו של משה, וגבריאל פרס בגד של בוץ מראשותיו, וזוגאל מרגלותיו, מיכאל מצד אחד וגבריאל מצד אחד, אמר הקדוש ברוך הוא למשה, משה השקף עיניך זה על גב זה, והשקיף עיניו זה על גב זה, אמר לו הנח ידך על החזה, והניח ידו על החזה, אמר לו הקף רגליך זה על גב זה, הקיף רגליו זה על גב זה, באותה שעה קרא הקדוש ברוך הוא לנשמה מתוך גופו, אמר לה בתי מאה ועשרים שנה קצבתוך היותך בגופו של משה, עכשו הגיע קצך לצאת, צאי אל תאחרי. אמרה לפניו רבוננו של עולם, יודעת אני שאתה אלה כל הרוחות וכל הנפשות, נפש החיים והמתים מסורין בידך, ואתה בראתני ואתה יצרתני ואתה נתתני בגופו של משה מאה ועשרים שנה, ועכשו יש גוף טהור בעולם יותר מגופו של משה, שלא נראה בו רוח סרוחה מעולם, ולא רמה ותולעה, לכן אני אוהבת אותו ואיני רוצה לצאת ממנו. אמר לה הקדוש ברוך הוא, נשמה, צאי אל תאחרי ואני מעלה אותך לשמי השמים העליונים, ואני מושיבך תחת כסא כבודי אצל כרוכים ושרפים וגדודים. אמרה לפניו, רבוננו של עולם, מאצל שכינתך ממרום ירדו שני מלאכים עזה ועזאל וחתמו בנות ארצות והשחיתו דרכם על הארץ עד שתלית אותם בין הארץ לרקיע, אבל בן עמרם מיום שנגלית אליו בסנה לא בא לאשתו, שנאמר: ותדבר מרים ואהרן במשה על אדות האשה הכשית אשר לקח כי אשה כשית לקח, בבקשה ממך תניחני בגופו של משה. באותה שעה נשקו הקדוש ברוך הוא ונטל נשמתו בנשיקת פה, והיה הקדוש ברוך הוא בוכה: מי יקום לי עם מרעים מי יתיצב לי עם פעלי און, ורוח הקדש אומר: ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. שמים בוכין ואומרים: אבד חסיד מן הארץ. ארץ בוכה ואומרת: וישר באדם אין. וכשבקש יהושע רבו ולא מצאו היה בוכה ואומר: הושיעה ה' כי גמר חסיד כי פסו אמונים מבני אדם, ומלאכי השרת אומרים: צדקת ה' עשה, וישראל היו אומרים: ומשפטיו עם ישראל. אלו ואלו היו אומרים: יבוא שלום ינחו על משכבותם הלך נכחו: זכר צדיק לברכה ונשמתו לחיי עולם הבא. אמן כן יהי רצון: ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

Puis on lit le passage suivant issu du Ein Ya'akov (Sota Perek Alef)

מי לנו גדול מיוסף שלא נתעסק בו אלא משה תנו רבנן בא וראה כמה חביבות מצות על משה רבינו שכל ישראל נתעסקו בבזה והוא נתעסק במצות שנאמר (משלי י ח) חכם לב יקח מצות ואויל שפתיים ילבט ומנין היה יודע משה רבינו היכן יוסף קבור אמרו סרח בת אשר נשתירה מאותו הדור הלך משה אצלה אל כלום את יודעת היכן יוסף קבור אמרה לו ארון של מתכת עשו לו מצרים וקבעוהו בנילוס הנהר כדי שיתברכו מימיו הלך משה ועמד על שפת הנילוס אמר יוסף הגיע עת שנשבע הקב"ה לגאל את ישראל והגיעה השבועה שהשבעת את ישראל אם אתה מראה את עצמך מוטב ואם לאו הרי אני מנקים משבועתך מיד צף ארונו של יוסף ואל תתמה האיך ברזל צף שהרי כתיב (מ"ב ו ה) ויהי האחד מפיל הקורה ואת הברזל נפל אל המים ויצעק ויאמר אהה אדני והוא שאול וגו' וישלך שמה ויצף הברזל והלא דברים ק"ו ומה אלישע תלמידו של אליהו ואלהו תלמידו של משה צף הברזל מפניו מפני משה רבינו אעכ"ו.

רבי נתן אומר בקברניט של מלכים היה קבור הלך משה ועמד על קברניט של מלכים אמר יוסף הגיע עת שנשבע הקדוש ברוך הוא לגאל את ישראל והגיעה השבועה שהשבעת את ישראל אם אתה

מראה את עצמך מוטב ואם לאו הרי אני מנקים משבועתך באותה שעה נזדעזע ארונו של יוסף נטלו משה והביאו אצלו וכל אותן שנים שהיו ישראל במדבר היה ארונו של יוסף וארון של שכניה מהלכין זה עם זה והיו עוברים ושבים אומרים מה טיבן של שתי ארונות הללו אמרו אחד של מת ואחד של שכניה אמרו וכי דרכו של מת להלך עם שכניה אמרו (ע"ב) קים זה מה שכתוב בזה. ואי לא אעסק בה משה לא הווי מעסקו בה ישראל והכתיב (יהושע כד לב) ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם ותו אי לא אעסקו בה ישראל בניו לא הווי מעסקי בה והכתיב (שם) והיו לבני יוסף לנחלה אמרו הניחו לו כבודו במרבית יותר מבמועטים ותו אמרו הניחו לו כבודו בגדולים יותר מבקטנים קברו בשכם מאי שנא בשכם (אמרו) משכם גנבוהו ולשכם נחזיר אבדה קשיא קראי אהדדי כתיב (שמות יג יט) ויקח משה את עצמות יוסף כי השבע השביעי וגו' וכתוב ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם א"ר חמא ברבי חנינא כל העושה דבר ולא גמרו ובא אחר וגמרו מעלה עליו הכתוב על שגמרו כאלו עשאו ר' אלעזר אומר אף מורידין אותו מגדלתו דכתיב (בראשית לח א) ויהי בעת ההיא וירד יהודה מאת אחיו רבי שמואל בר נחמני אמר אף קובר אשתו ובניו שנאמר (שם) ותמת בת שוע אשת יהודה וכתוב (שם) וימת ער ואונן:

מי לנו גדול ממושה שלא נתעסק בו אלא הקב"ה שנאמר (דברים לד ו) ויקבר אותו בני מול בית פעור ע"כ. (שם ז) ויאמר ה' אלי רב לך א"ר לוי ברב בשר ברב בשרוהו ברב בשר דכתיב (במדבר טז ז) רב לכם בני לוי ברב בשרוהו רב לך ד"א רב לך יש לך רב ומנו יהושע ד"א רב לך שלא אמרו הרב כמה קשה והתלמיד כמה סרבן וכל כך למה תנא דבי ר' ישמעאל לפום גמלא שחנא.

ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום שאין ת"ל היום ומת"ל היום היום מלאו ימי ושנותי ללמדך שהקב"ה משלים שנותיהם של צדיקים מיום ליום ומחדש לחדש שנאמר (שמות כג) את מספר ימך אמלא.

לא אוכל עוד לצאת ולבא מאי לצאת ולבא אילימא לצאת ולבא ממש והכתיב (דברים לד ז) ומשה בן מאה ועשרים שנה במתו לא כהתה עינו ולא נס לחה וכתוב (שם) ויעל משה מערבת מואב אל הר נבו ותניא שתיים עשרה מעלות היו שם ופסעם משה בפסיעה אחת אמר רב שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן לצאת ולבא בדברי תורה מלמד שנסתתמו ממנו מענינות החכמה. (שם לא יד) וילך משה ויהושע ויתיצבו באהל מועד תנא אותה שבת שבת של דיווגי היתה נטלה רשות מזה ונתנה לזה:

תניא אמר רבי יהודה אלמלא מקרא כתוב א"א לאמרו היכן משה מת בחלקו של ראובן דכתיב (דברים לד א) ויעל משה מערבת מואב אל הר נבו ונבו בחלקו של ראובן קימא דכתיב (במדבר לב ז) ובני ראובן בנו את חשבון ואת אלעלא ואת קריתים ואת נבו ואת בעל מעון (נבו ששם מתו ג' נביאים משה אהרן ומרים) והיכן משה קבור בחלקו של גד דכתיב (דברים לג כא) וירא ראשית לו כי שם חלקת מחקק ספון מחלקו של ראובן עד חלקו של גד כמה הוי ארבעה מילין אותן ארבעה מילין מי הולוכו מלמד שהיה משה מת מוטל בכנפי שכניה ומלאכי השרת אומרים (שם) צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל והקב"ה מאי אמר (תהלים צד טז) מי יקום לי עם מרעים מי יתיצב לי עם פעלי און ושמואל אמר (קהלת ח א) מי כהחכם ומי יודע פשר דבר ורבי יוחנן אמר (איוב כח יב) והחכמה מאין תמצא ואיזה מקום בינה ורב נחמן בר יצחק אמר (דברים לד ה) וימת שם משה עבד ה'. סמליון אמר וימת שם משה ספרא רבא דישראל:

תניא רבי אליעזר הגדול אומר שנים עשר מיל על שנים עשר מיל כנגד מחנה ישראל היה בת קול משמיע ואמר וימת משה ספרא רבא דישראל וי"א לא מת משה כתיב הכא וימת שם משה וכתוב התם (שמות לד כח) ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש (דברים לד ו) ויקבר אותו בגיא בארץ מואב מול בית פעור א"ר ברכיה סימן בתוך סימן ואפי' הכי ולא ידע איש את קברתו וכבר שלחה מלכות הרשעה אצל (דף יד) גסטרא של בית פעור הראונו היכן משה קבור עמדו למעלה נדמה להם למטה נדמה להם למעלה נחלקו לשתי פתות אותם העומדים למעלה נדמה להם למטה אותם העומדים למטה נדמה להם למעלה לקים מה שנאמר ולא ידע איש את קברתו עד היום הזה.

א"ר חמא ברבי חנינא אף משה רבינו אינו יודע היכן קבור כתיב הכא ולא ידע איש את קברתו וכתוב התם (שם לג א) וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים וא"ר רמא בר חנינא מפני מה נקבר משה רבינו מול בית פעור כדי לכפר על מעשה פעור:

א"ר חמא בר חנינא, מפני מה נסתתר מקום קברו של משה מעיני בשר ודם, שגלוי וידוע לפני הקב"ה שעתיד ביהמ"ק לחרב וישראל יגלו מארצם, שמא יבאו לקברו של משה ויכבו ויתחננו ועומד משה ומבטל את הגזרה, מפני שחביבים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם



ואמר רבי חמא ברבי חנינא מאי דכתיב (דברים יג, ה) אחרי ה' אלהיכם תלכו וכי אפשר לו לאדם להלך  
אחר שכינה והלא כבר נאמר (דברים ד, כד) כי ה' אלהיך אש אכלה הוא

אלא להלך אחר מדותיו של הקב"ה מה הוא מלביש ערומים דכתיב (בראשית ג, כא) ויעש ה' אלהים  
לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם אף אתה הלבש ערמים הקב"ה בקר חולים דכתיב (בראשית יח, א)  
וירא אליו ה' באלני ממרא אף אתה בקר חולים הקב"ה נחם אבלים דכתיב (בראשית כה, יא) ויהי אחרי  
מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו אף אתה נחם אבלים.

ויעש אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם. רב ושמואל חד אמר דבר הפא מן העור וחד אמר  
דבר שהעור נהנה ממנו. דרש ר' שמלאי תורה תחלתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים תחלתה  
גמילות חסדים דכתיב ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם וסופה גמילות חסדים.  
תחלתה גמילות חסדים דכתיב ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם וסופה גמילות  
חסדים דכתיב ויקבר אותו בניא

דרש רבי שמלאי מפני מה נתאנה משה רבינו לכנס לא"י וכי לאכל מפריה הוא צריך או לשבע מטובה  
הוא צריך אלא כך אמר משה הרבה מצות נצטוו ישראל ואין מתקמין אלא בא"י אכנס אני לארץ כדי  
שיתקמו כלן על ידי

אמר לו הקב"ה כלום אתה מבקש אלא לקבל שכר מעלה אני עליך כאלו עשיתם שנאמר (ישעיהו נג,  
יב) לכן אחלק לו ברבים ואת עצומים יחלק שלל תחת אשר הערה למות נפשו ואת פשעים נמנה והוא  
חטא רבים נשא ולפשעים יפגיע

לכן אחלק לו ברבים יכול כאחרונים ולא פראשונים ת"ל ואת עצומים יחלק שלל כאברהם יצחק ויעקב  
שהן עצומים בתורה ובמצות תחת אשר הערה למות נפשו שמסר עצמו למיתה שנאמר (שמות לב,  
לב) ואם אין מחני נא וגו'

ואת פושעים נמנה שנמנה עם מתי מדבר והוא חטא רבים נשא שכפר על מעשה העגל ולפושעים  
יפגיע שבקש רחמים על פושעי ישראל שיחזרו בתשובה ואין פגיעה אלא תפלה שנאמר (ירמיהו ז, טז)  
ואתה אל תתפלל בעד העם הזה ואל תשא בעדם רנה ותפלה ואל תפגע בי. זכותו וזכות תפלתו יגן  
בעדנו ובעד כל ישראל אמן כן יהי רצון.

Avant de lire le livre des *Tehilim*, on lit le passage suivant :

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו הבוחר בך עבדו ובזרעו אחריו, והבוחר  
בשירות ותשבחות, שתפן ברחמים אל קריאת מזמורי תהלים שאקרא, כאלו אמרם דוד  
המלך עליו השלום בעצמו, זכותו יגן עלינו. ויעמוד לנו זכות פסוקי תהלים וזכות  
תבותיהם ואותיותיהם ונקודותיהם וטעמיהם, והשמות היוצאים מהם מראשי תבות  
ומסופי תבות, לכפר חטאתינו ועוונותינו ופשעינו, ולזמר עריצים ולהכרית כל החושים  
והקוצים הסובבים את השושנה העליונה, ולחבר אשת נעורים עם דודה באהבה ואחוה  
ורעות. ומשם ימשך לנו שפע לנפש רוח ונשמה לטהרנו מעוונותינו ולסלוח חטאתינו  
ולכפר פשעינו, כמו שסלחת לדוד שאמר מזמורים אלו לפניך, כמו שנאמר: גם יי העביר  
חטאתך לא תמות. ואל תקחנו מהעולם הזה קודם זמננו, ונזכה לחיים ארוכים טובים  
ומתוקנים, באופן שנוכל לתקן את אשר שיחתנו. וזכות דוד המלך עליו השלום, יגן  
עלינו ובעדנו שתאריך אפך עד שובנו אליך בתשובה שלמה לפניך. ומאוצר מתנת חנם  
חננו כדכתיב: וחנותי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם. וכשם שאנו אומרים  
לפניך שירה בעולם הזה, כך נזכה לומר לפניך יי אלהינו שיר ושבחה לעולם הבא. ועל  
ידי אמירת תהלים תתעורר חבצלת השרון, ולשיר בקול נעים בגילת ורנן, כבוד הלבנון  
נתן לה, הוד והדר בבית אלהינו, במהרה בימינו, אמן סלה.

לכו נרננה ליי נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמרות נריע לו: כי אל גדול יי  
ומלך גדול על כל אלהים

Après la lecture du Téhilim, on récite les passages suivants extraits du Zohar :

Extrait du Zohar Parachat Vaye'hi :

תא חזי, כד אתער דינא בעלמא, דקודשא בריך הוא יתיב על פְּרָסֵי דְדִינָא לְמִידָן עֲלֵמָא, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְעָרָא (בדינא) תְּשׁוּבָה, דְּיִיתוּב מְחִיבָא (נ"א מחובוי). דְּהָא הָהוּא יוֹמָא, פְּתַקִּין כְּתִיבוּ, וּמִשְׁתַּכְּחֵי כְּלָהוּ בְּאַחְמָתָא הָא כְּתִיבִין. אִי זְכִי בַר נֶשׁ דְּיִיתוּב קָמֵי מְאָרִיָּה, קָרְעִין פְּתַקִּין דְּעֵלִיָּה.

לְבַתֵּר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמִין קָמִיָּה דְּבַר נֶשׁ, יוֹמָא דְּכַפּוּרֵי יוֹמָא דְּתְּשׁוּבָה. אִי תב מחטאוי טב. וְאִי לֹא, פְּקִיד מְלָכָא לְמַחְתָּם פְּתַקִּין. וּוִי, דְּהָא תְּשׁוּבָה בְּעֵיָא לְאַסְתְּלָקָא מְנִיָּה.

אִי זְכִי בְּתְּשׁוּבָה, וְלֹא שְׁלִימְתָא כְּדָקָא יָאוּת, תְּלִיין לִיָּה עַד הָהוּא יוֹמָא בְּתֵרָא דְּעַצְרָת, דְּהוּא תְּמִינָאָה לְחַג. וְאִי עֲבַד תְּשׁוּבָה שְׁלִימְתָא לְקָמֵי מְאָרִיָּה, אֲתַקְרְעוּ. וְאִי לֹא זְכִי, אֵינּוּן פְּתַקִּין נְפַקִּין מִבֵּי מְלָכָא, וְאַתְמַסְרִין בִּידוּי דְּסִנְטִירָא, וְדִינָא מִתְּעַבִּיד, וּפְתַקִּין לֹא מְהַדְרִין תּוּ לְבֵי מְלָכָא.

כְּדִין צוּלְמִין אֲתַעְבְּרוּ מְנִיָּה, וְלֹא מִשְׁתַּכְּחִין עִמִּיָּה. פִּינּוּן דְּמִתְּעַבְּרִין מְנִיָּה, הָא וְדָאֵי טוֹפְסָקָא דְּמְלָכָא יַעֲבֵר עֲלֵיָּה, וְיִטְעוּם כְּפָא דְּמוֹתָא. וּבְהָהוּא לִילֵיא דְּחֶגָא בְּתֵרָאָה, סִנְטִירִין זְמִינִין, וּפְתַקִּין נְטִלִין, בְּתֵר דְּנִטְלֵי לֹזֶן, צוּלְמִין מִתְּעַבְּרִין, וְלֹא מִשְׁתַּכְּחִין (נ"א וְאִי מִשְׁתַּכְּחִין גְּרִיעִין יַעֲבֵר עֲלוּי מִרְעִין וְכוּ) בְּהוּ יְדִי. וְאִי מִשְׁתַּכְּחִין בְּהוּ יְדִי (יעדי) דִּינָא גְּרִיעָא, אוּ יַעֲבֵר עֲלוּי דִּינָא מִרְעִין בִּישִׁין, בְּגְרִיעוּתָא דְּלֵהוּן, וְהָא אוּקִימָנָא לְהָא.

וּבְסַפְרֵי קְדָמָאֵי אֲמָרֵי יְתִיר, כְּד רִישָׁא אַגְרַע, וְיִשְׁתַּכַּח גּוּפָא. בְּרִיָּה, אוּ אֲנִתְתִּיָּה יִשְׁתַּכַּחוּ וְהוּא יִסְתַּלַּק. וְהֵנִי מִילֵי, כְּד לֹא אֲהַדְרִי כָּל הָהוּא זְמָנָא בְּתִיּוּבָתָא. אֲבָל אִי אֲהַדְרִי, טַעֲמָא דְּמוֹתָא יִטְעֵם, וְיִתְסִי.

וְאִי גּוּפָא לֹא אֲתַחְזִי, וְיִשְׁתַּכַּח רִישָׁא. אֵינּוּן סְלַקִּין, וְהוּא אֲתַקִּיִּים. וְהֵנִי מִילֵי, כְּד בְּרִיָּה זְעִירָא בְּרִשׁוּתִיָּה. וְאִי יְדוּי פְּגִימוּ, עֲבִידְתָּא דִּידוּי פְּגִימִין. רְגִלוּי, מִרְעִין רְדַפִּין עֲלֵיָּה. עֶרְק צוּלְמָא וְאֲהַדְרִי, עֶרְק וְאֲהַדְרִי. עֲלֵיָּה כְּתִיב (דְּבָרִים כח) בְּבַקֵּר תֹּאמַר מִי יִתֵּן עָרֵב, וְהָאֵי כְּד נְהָרָא סִיְהָרָא, וְלִילֵיא אֲתַתְּקִין בְּנֵהוּרָא.

אֲבָל זְכָאֵי חֲסִידֵי, בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא מִסְתַּכְּלֵי בְּלַבִּיָּהוּ, כְּאֵלוּ הָהוּא יוֹמָא מִסְתַּלְקֵי מִעֲלֵמָא, וְעַבְדִּין תִּיּוּבָתָא שְׁלִימְתָא קָמֵי מְאָרִיָּהוּן, וְלֹא יִצְטָרְכוּן לְמַלְאָה אַחְרָא. זְכָאֵי חוּלְקֵהוּן בְּעֲלֵמָא דִּין וּבְעֲלֵמָא דְּאֲתִי.

Extrait du Idra Zouta (Parachat Haazinou)

תֵּאנָא בְּהָהוּא יוֹמָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּעָא לְאַסְתְּלָקָא מִן עֲלֵמָא וְהוּהוּ מְסַדֵּר מְלוּי. אֲתַכְנָשׁוּ חֲבֵרִיא לְבֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. וְהוּוּ קָמֵי רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיָּה וְרַבִּי אֲבָא וְשָׂאֵר חֲבֵרִיא. וְהוּהוּ מְלִיא בֵּיתָא. זְקִיף עֵינּוּי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחָמָא דְּאַתְמֵלִי בֵּיתָא. בְּכַה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר. בְּזִמְנָא אַחְרָא כְּד הוּינָא בְּבֵי מְרַעֵי, הוּהוּ רַבִּי פְּנַחֶס בֶּן יֶאִיר קָמָאֵי. וְעַד דְּבְרִירְנָא דּוּכְתָאֵי אוּרִיכוּ לִי עַד הַשְּׁתָּא. וְכַד תְּבַנָּא אֲסַחֵר אִשָּׁא מְקָמָאֵי וּמְעֵלְמִין לֹא אֲתַפְּסֵק. וְלֹא הוּהוּ עָאֵל בַּר נֶשׁ אֶלָּא בְּרִשׁוּתָא. וְהַשְּׁתָּא חֲמִינָא דְּאַתְפְּסֵק וְהָא אֲתַמְלֵי בֵּיתָא. עַד דְּהוּוּ יִתְבִּי. פְּתַח עֵינּוּי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחָמָא מַה דְּחָמָא וְאֲסַחֵר אִשָּׁא בְּבֵיתָא. נְפַקוּ כְּלָהוּ וְאַשְׁתַּאֲרוּ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיָּה וְרַבִּי אֲבָא. וְשָׂאֵר חֲבֵרִיא יִתְבוּ אַבְרָאֵי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיָּה, פּוּק חֲזִי אִי הָכָא רַבִּי יִצְחָק דְּאָנָא מְעַרְבָנָא לִיָּה. אֵימָא לִיָּה דִּיִּסְדֵּר מְלוּי וְיִתִּיב לְגַבְאֵי זְכָאֵי חוּלְקֵיָּה.

קם רבי שמעון ויתיב וחייד וחדי. אמר אן אנון חבריא. קם רבי אלעזר ואעיל לון ויתבו קמיה. זקיף ידוי רבי שמעון ומצלי צלותא והוה חדי ואמר. אנון חבריא דאשתכחו בבי אדרא זדמנן הכא. נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי חייא. אדהכי עאל רבי יצחק. אמר ליה רבי שמעון כמה יאות חולקך כמה חידו בעי לאתוספא לך בהאי יומא. יתיב רבי אבא בתר כתפוי ורבי אלעזר קמיה.

אמר רבי שמעון הא השתא שעתא דרעותא הוא. ואנא בעינא למיעל בלא כסופא לעלמא דאתי. והא מלין קדישין דלא גליאן עד השתא, בעינא לגלאה קמי שכינתא, דלא ימרון דהא בגריעותא אסתלקנא מעלמא. ועד כען טמירן הוו בלבאי, למיעל בהו לעלמא דאתי. וכך אסדרנא לכו, רבי אבא וכתוב, ורבי אלעזר ברי ילעי, ושאר חבריא ירחשון בלבייהו. קם רבי אבא מבתר כתפוי. ויתיב רבי אלעזר בריה קמיה, אמר ליה קום ברי, דהא אחרא יתיב בההוא אתר, קם רבי אלעזר.

אתעטרף רבי שמעון, ויתיב. פתח ואמר לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה. לא המתים יהללו יה, הכי הוא ודאי, אינון דאקרון מתים, דהא קודשא בריך הוא חי אקרי, והוא שארי בין אינון דאקרון חיים, ולא עם אינון דאקרון מתים. וסופיה דקרא כתיב, ולא כל יורדי דומה, וכל אינון דנחתין לדומה, בגיהנם ישתארו. שאני אינון דאקרון חיים, דהא קודשא בריך הוא בעי ביקריהון. אמר רבי שמעון, כמה שניא שעתא דא מאדרא. דבאדרא אזדמן קודשא בריך הוא ורתיכו. והשתא, הא קודשא בריך הוא היכי, ואתי עם אינון צדיקיא דבגנתא דעדן, מה דלא אערעו באדרא. וקודשא בריך הוא בעי ביקריהון דצדיקיא יתיר מיקרא דיליה, כמה דכתיב בירבעם, דהוה מקטר ומפלח לעבודה זרה, וקודשא בריך הוא אוריף ליה. וכיון דאושית ידיה לקבלי דעדו נביאה, אתיבש ידיה, דכתיב, ותיבש ידו וגו'. ועל דפלח לעבודה זרה לא כתיב, אלא על דאושית ידיה לעדו נביאה. והשתא קודשא בריך הוא בעי ביקרא דילן, וכלהו אתאן עמיה.

אמר, הא רב המנונא סבא הכא, וסחרניה ע' צדיקי גליפן בעיטרין, מנהרין כל חד וחד מזיהרא דזיוא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. והוא אתי למשמע בחדותא, אלן מלין דאנא אימא. עד דהוה יתיב, אמר, הא רבי פנחס בן יאיר הכא, אתקיננו דוכתיה, אזדעזעו חבריא דהוו תמן, וקמו ויתבו בשיפולי ביתא. ורבי אלעזר ורבי אבא, אשתארו קמיה) נ"א עמיה (דרבי שמעון. אמר רבי שמעון, באדרא אשתכחנא דכל חבריא הוו אמרי, ואנא עמהון. השתא אימא אנא בלחודאי, וכלהו צייתין למלולי, עלאין ותתאין. זכאך חולקי יומא דין.

פתח רבי שמעון ואמר, (שיר השירים ז) אני לדודי ועלי תשוקתו. כל יומין דאתקטרנא בהאי עלמא, בחד קטירא אתקטרנא ביה בקודשא בריך הוא, ובגין כך השתא ועלי תשוקתו. דהוא וכל סיעתא קדישא דיליה, אתו למשמע בחדוה, מלין סתימין, ושכחא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, פריש ואתפרש מכלא, ולא פריש, דהא כלא ביה מתדבק, והוא מתדבק בכלא הוא כלא. עתיקא דכל עתיקין, סתימא דכל סתימין, אתתקון ולא אתתקון. אתתקון, בגין לקיימא כלא. ולא אתתקון, בגין דלא שכיח. כד אתתקון, אפיק ט' נהורין, דלהטין מניה, מתקונוי. ואינון נהורין מניה, מתנהרין ומתלהטין, ואזלין ומתפשטין לכל עיבר. כבוצינא דאתפשטין (דמתפשטין) מניה נהורין לכל עיבר. ואינון נהורין דמתפשטין, כד יקרבו למנדע לון, לא שכיח אלא בוצינא בלחודוי. כך הוא עתיקא קדישא, (הוא) בוצינא עלאה, סתימא דכל סתימין. ולא שכיח בר אינון נהורין דמתפשטין, דמתגליין, וטמירן. ואינון אקרון שמא קדישא. ובגין כך כלא חד. ומה דאמרי חברנא בספרי קדמאי, דאינון דרגין דאתבראו, ועתיקא קדישא אתגלי בהו, בכל חד וחד. משום דאינון תקונין דעתיקא קדישא. לאו השתא עידנא להני מלין

דהא אמינא לון באדרא קדישא. וחמינא מה דלא ידענא הכי, ועד השתא אסתים בלבאי מלה. והשתא אנא בלחודאי אסהידנא קמי מלכא קדישא, וכל הגי זכאי קשוט דאתו למשמע מלין אלין.

גולגלתא דרישא חוורא, לאו ביה שירותא וסיומא. קולטרא דקטפוי, אתפשט ואתנהיר, ומניה ירתון צדיקיא ד' מאה עלמין דכסופין לעלמא דאתי. מהאי קולטרא דקטפא, דהיא גולגלתא חוורא, נטיף טלא כל יומא, לההוא זעיר אנפין, לאתר דאתקרי שמים, וביה זמינן מיתייא לאחייא לזמנא דאתי. דכתיב, (בראשית כז) ויתן לך האלהים מטל השמים. ואתמלייא רישיה, ומההוא זעיר אנפין, נטיף לחקל תפוחין. וכל חקל תפוחין, נהירין מההוא טלא. האי עתיקא קדישא טמיר וגניז. וחכמתא עלאה סתימאה, בההוא גולגלתא משתכח, ודאי בהאי עתיקא, לא אתגלייא אלא רישא בלחודאי, בגין דאיהו רישא לכל רישא. חכמתא עלאה, דאיהי רישא, ביה סתים, ואקרי מוחא עלאה. מוחא סתימא. מוחא דשכיך ושקיט. ולית דיידע ליה, בר איהו.

תלת רישין אתגלפון, דא, לגו מן דא. ודא, לעילא מן דא. רישא חדא, חכמתא סתימאה, דאתכסייא, ולא מתפתחא. וחכמתא דא סתימאה, רישא לכל (רישי) רישיה, דשאר חכמות. רישא עלאה, עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. רישא דכל רישא, רישא דלאו רישא. ולא ידע, ולא אתידע, מה דהוי ברישא דא, דלא אתדבק (לא) בחכמתא, ולא בסוכלתנו. ועל האי אקרי, (במדבר כד) ברח לך אל מקומך. (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב. ובגין כך עתיקא קדישא אקרי אין. דביה תלייא אין. וכל אינון שערי, וכל אינון נימין, ממוחא סתימאה נפקין. (תליין) וכלהו שעיעין, (ס"א יתבין) בשקולא. ולא אתחזי קדלא. כללא הוא, בגין דהאי עתיקא קדישא בחד הוי. כללא בחידו, ולא שניא מרחמי לעלמין. בתלת עשר מכילן דרחמין אשתכח. בגין דהאי חכמתא סתימאה דביה, מתפרש תלת זמנין לארבע ארבע. והוא עתיקא, כליל לון, ושליט (לון) על כללא. חד ארחא דנהיר בפלגותא דשערי דנפקי ממוחא, הוא ארחא דנהירין ביה צדיקיא לעלמא דאתי, דכתיב (משלי ד) וארח צדיקים כאור נוגה וגו'. ועל דא כתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי. ומהאי ארחא מתנהרין כל שאר ארחין, דתליין בזעיר אנפין. האי עתיקא סבא דסבין, כתרא עלאה, לעילא. דמתעטרין ביה כל עטרין, וכתרין, מתנהרין. וכל שאר בוצינן מניה מתלהטין (ומתנהרין). והוא, הוא בוצינא עלאה, טמירא דלא אתידע. (וכל שאר בוצינן מניה מתלהטין ומתנהרין) האי עתיקא אשתכח בתלת רישין, וכלילן בחד רישא. וההוא (נ"א והוא) רישא עלאה, לעילא לעילא. ובגין דעתיקא קדישא אתרשים בתלת, און הכי כל שאר בוצינן דנהרין מניה, כלילן בתלת. עוד, עתיקא אתרשים בתרין. כללא דעתיקא בתרין. הוא כתרא עלאה דכל עלאין, רישא דכל רישי. וההוא דהוי לעילא מן דא, דלא אתידע. כך כל שאר בוצינן, סתימין בתרין. עוד עתיקא קדישא אתרשים ואסתים בחד, והוא חד, וכללא הוא חד. כך כל שאר בוצינן, מתקדשין, מתקשרין, ומתהדרין בחד, ואינון חד.

מצחא דאתגלי בעתיקא קדישא, רצון אקרי, דהא רישא עלאה דא סתים לעילא, דלא אתידע פשיט חד טורנא בסימא, יאה, דאתכליל במצחא. ובגין דאיהו (נ"א דההוא) רעוא דכל רעוין, אתתקן במצחא, ואתגלייא בבוסטיטא (ס"א אתגליף בפסיטא), האי מצחא אקרי רצון. וכד רצון דא אתגלייא, רעוא דרעוין אשתכח בכלהו עלמין, וכל צלותין דלתתא מתקבלין, ומתנהרין אנפוי דזעיר אנפין, וכללא ברחמי אשתכח, וכל דינן אתטמרן ואתכפין. בשבתא בשעתא דצלותא דמנחה, דהוא עידן דכל דינן מתערין, אתגלייא האי מצחא, ואתכפין כל דינן, ואשתכחו רחמין בכלהו עלמין. ובגין כך אשתכח שבת בלא דינא, לא לעילא ולא לתתא. ואפילו אשא דגיהנם אשתקע (ס"א אשתכך) באתריה, ונייחין חייביא. ועל דא אתוסף נשמתא דחדו בשבתא. ובעי בר נש למחדי בתלת סעודתי דשבתא, דהא כל מהימנותא, וכל כללא דמהימנותא, ביה

אשתכח, ובעי בר נש לסדרא פתורא, ולמיכל תלת סעודתי דמהימנותא, ולמחדי בהו. אמר רבי שמעון, אסדהנא עלי לכל אלין דהכא, דהא מן יומאי לא בטילנא אלין ג' סעודתי, ובגיניהון לא אצטריכנא לתעניתא בשבתא. ואפילו ביומי אחרני לא אצטריכנא, כל שכן בשבתא. דמאן דזכי בהו, זכי למהימנותא שלימתא. חד, סעודתא דמטרוניתא. וחד, סעודתא דמלכא קדישא. וחד, סעודתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ובההוא עלמא זכי בהו לאלין. האי רצון כד אתגלייא, כל דינין אתכפיין משולשליהון. תקונא דעתיקא קדישא אתתקן בתקונא חד, כללא דכל תקונין. והיא חכמה עלאה, סתימאה. כללא דכל שאר, והאי אקרי עדן עלאה סתימא. והוא מוחא דעתיקא קדישא. והאי מוחא אתפשט לכל עיבר, מניה אתפשט עדן אחרא. ומהאי עדן אתגלף. וההוא רישא סתימא דברישא דעתיקא דלא אתידע, כד פשיט חד טורנא (ס"א גוונא), דהוה מתתקן לאתנהרא, בטש בהאי מוחא (נ"א מצחא), ואתגלף, ואתנהיר בכמה נהירין, ואפיק וארשים כבוסיטא דא, בהאי מצחא. ואתרשים ביה חד נהורא, דאקרי רצון. והאי רצון אתפשט לתתא בדיקנא, עד ההוא אתר דמתישבא בדיקנא, ואקרי חסד עלאה. ודא איהו נוצר חסד. ובהאי רצון כד אתגלייא, מסתכלין מארי דדינא ומתכפיין.

עינוי דרישא דעתיקא קדישא, תרין בחד שקילן. דאשגחין תדירא, ולא נאים. דכתיב, (תהלים קכא) לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ישראל קדישא, בגין כד לא אית ליה גבינין על עינא, ולא כסותא. ההוא מוחא אתגלף ונהר בתלת חוורין דעילא (נ"א דעינא), בחוורא חדא מסתחיין עינין דזעיר אנפין, דכתיב, (שיר השירים ה) רוחצות בחלב. דהוא (נ"א בההוא) חוורא קדמאה. ושאר חוורין אסתחיין ונהרין לשאר בוצינין. מוחא אקרי נביעא דברכתא, נביעא דכל ברכאן מניה אשתכחו. ובגין דהאי מוחא להיט בג' חוורין דעינא, בעינא תלא ביה ברכתא, דכתיב, (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, דהא במוחא תליין חוורו דעינא. האי עינא כד אשגח בזעיר אנפין, (עלמין) (ס"א אתנהרן אנפין כלהו בחדו) אנהרן כלהו בחדו. עינא דא, הוא כלא ימינא, לית ביה שמאלא. עינין דתתא, ימינא ושמאלא, תרי, בתרי גוונין. בצניעותא דספרא אוליפנא, דהא י' עלאה, י' תתאה. ה' עלאה, ה' תתאה. ו' עלאה, ו' תתאה. כל אלין עלאין, בעתיקא תליין. תתאין, בזעיר אנפין אינון. לאו תליין, אלא אינון ממש. ובעתיקא קדישא תליין. דהא שמא דעתיקא אתכסייא מכלא, ולא אשתכח. אבל אלין אתוון דתליין בעתיקא. בגין דיתקיימון אינון דלתתא. דאי לאו הכי לא יתקיימון. ובגין כד, שמא קדישא סתים וגלייא. ההוא סתים לקבליה דעתיקא קדישא, סתימא דכלא. וההוא (אתגלייא בגיניה דתלייא) (ס"א דאתגלי בגיניה דההוא דאתגלייא) (דתלייא בזעיר אנפין. ובגין כד, כל ברכאן בעיין סתים וגלייא. אלין אתוון סתימן דתליין) בעתיקא קדישא. תליין, אמאי תליין (תליא) י' לקיימא י' דלתתא (ס"א ודאי בגולגלתא במצחא בעינין תליא י' (ס"א אמאי) אמא תליא לקיימא לי' דלתתא)

חוטמא, בהאי חוטמא, בנוקבא דפרדשקא דביה, נשיב רוחא דחיי לזעיר אנפין. ובהאי חוטמא, בנוקבא דפרדשקא, תלייא ה', לקיימא ה' אחרא דלתתא. ודא רוחא נפיק ממוחא סתימאה, ואקרי רוחא דחיי. ובהאי רוחא, זמינין למנדע חכמתא, בזמנא דמלכא משיחא. דכתיב, (ישעיה יא) ונחה עליו רוח יי' רוח חכמה ובינה וגו'. האי חוטמא, חייך מכל סטרין, חדו שלימא. נחת רוח. אסוותא. בחוטמא דזעיר אנפין (כמה דאוקימנא) כתיב, (שמואל ב כב) עלה עשן באפו וגו'. והכא כתיב (ישעיה מח) ותהלתי אחרטם לד'. ובספרא דאגדתא, דבי רב ייבא סבא, אוקים, ה' בפומא, והכא לא מתקיימא הכי, ולא אצטרפא (ס"א אצטריכנא), (אף על גב דבחד סלקא, אלא בה' דינא תליא, ודינא בחוטמא תליא, דכתיב עלה עשן באפו. ואי תימא, הא כתיב ואש מפיו תאכל. עקרא דרוגזא בחוטמא תליא. כל תקונין דעתיקא קדישא, במוחא שקיט וסתים מתתקנון. וכל תקונין דזעיר אנפין, בחכמה תתאה מתתקנון. דכתיב, (תהלים קד) כלם

בחכמה עשית, וה' כלל דכלא ודאי. מה בין ה' לה'. ה' דהכא, דינא אתער מנה. ודהכא רחמי גו רחמי.

בדיקנא דעתיקא קדישא, תליא כל יקירו דכלא. מזלא דכלא אקרי. מהאי דיקנא, מזלא יקירותא (נ"א מהאי מזלא יקירא) (ממזלא יקירא) דכל יקירין, מזלי עלאי ותתאי. כלהו משגיחין לההוא מזלא. בהאי מזלא תלייא חיי דכלא, מזוני דכלא. בהאי מזלא תליין שמיא וארעא. גשמין דרעוא. בהאי מזלא, אשגחותא דכלא. בהאי מזלא תליין כל חייילין עלאין ותתאין תלת עשר נביעין, דמשחא דרבנותא טבא, תליין בדיקנא דמזלא יקירא דא. וכלהו נפקין לזעיר אנפין. לא תימא כלהו, אלא תשעה מנייהו, משתכחון בזעיר אנפין, לאכפייא דינין. (וכד) האי מזלא, תלייא בשקולא עד טבורא. כל קדושי קדושין דקדושא ביה תליין. בהאי מזלא, פשיט פשיטותא דקוטרע עלאה. ההוא רישא דכל רישין, דלא אתידע, ולא אשתמודע, ולא ידעין עלאין ותתאין. בגין כד כלא בהאי מזלא תלייא. בדיקנא דא, ג' רישין דאמינא, מתפשטן. וכלהו מתחברן בהאי מזלא, ומשתכחין ביה. ובגין כד, כל יקירו דיקירותא, בהאי מזלא תלייא. כל אלין אתוון דתליין בהאי עתיקא, כולהו תליין בהאי דיקנא, ומתחברן בהאי מזלא, ותליין ביה, לקיימא אתוון אחרנין. דאלמלי לא סליק אלין אתוון בעתיקא, לא קיימין אלין אחרנין. ובגין כד אמר משה כד אצטרך, יי, תרי זימנא (זימני), ופסיק טעמא בגווייהו. דהא במזלא תלייא כלא. מהאי מזלא, מתכספי עלאי ותתאי, ומתכפין קמיה. זכאה חולקיה מאן דזכי להאי.

האי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, לא אדפר, ולא אשתכח. ובגין דאיהו רישא עלאה לכל עלאין, לא אדפר, בר רישא חדא, בלא גופא, לקיימא כלא. והאי טמיר וסתים וגניז מפלא, תקוני אתתקון, בההוא מוחא סתימאה דכלא, דאתפשט ואתתקן כלא ונפיק חסד עלאה, וחסד עלאה אתפשט ואתקן ואתכליל כלא במוחא סתימאה דא. כד אתתקן חוורא דא בנהירו דא, בטש מאן דבטש, בהאי מוחא ואתנהיר, ותלייא ממזלא יקירא מוחא אחרא, דאתפשט ונהיר לתלתין ותרין שבילין. כד אתנהיר נהיר ממזלא יקירא. אתנהירו ג' רישין עלאין, תרין רישין, וחד דכליל לון. ובמזלא תליין, ואתכלילן ביה. מכאן שארי לאתגלייא יקירו דדיקנא, דאיהו מזלא סתימאה. ואינון מתתקן (ביה), כמה דעתיקא קדישא תלת רישין מתעטרין ביה, הכי כלא בתלת רישין. וכד אתנהרין, תליין כלהו דא בדא בתלת רישין, תרין מתרין סטרין, וחד דכליל לון.

ואי תימא, מאן עתיקא קדישא? תא חזי, לעילא לעילא, אית דלא אתידע, ולא אשתמודע, ולא אתרשים, והוא כליל כלא, ותרין רישין ביה כלילן (ס"א תליין). וכדין כלא (חדא) הכי אתתקן. וההוא לאו במנינא, ולא בכללא ולא בחושבן אלא ברעותא דלבא, על דא אתמר, (תהלים לט) אמרתי אשמרה דרכי מחטא בלשוני. אתר דשירותא אשתכח, מעתיקא קדישא, דאתנהיר ממזלא, הוא נהירו דחכמתא, דאתפשט לתלתין ותרין עיבר. ונפקא מההוא מוחא סתימאה, מנהירו דביה. ומה דעתיקא קדישא נהיר בקדמיתא) ס"א בחכמתא, (דא היא. ושירותא ממה דאתגלייא (הוי), ואתעביד לתלת רישין, ורישא חדא כליל לון. ואלין תלת מתפשטן לזעיר אנפין, ומאלין נהרין כלא. אתגליף האי חכמתא, ואפיק חד נהרא, דנגיד ונפיק לאשקאה גנתא ועייל (נ"א ועיילן) ברישא דזעיר אנפין, ואתעביד חד מוחא ומתמן אתמשיך ונגיד בכל גופא, ואשקי כל אינון נטיעאן. הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו'. תו אתגליף האי חכמתא, ואתמשיך ועייל ברישא דזעיר אנפין, ואתעביד מוחא אחרא) ההוא אחרא. (ההוא נהירו דאתמשכא מניה אלין תרין משיכן אתגליפו, מתחברן בחד רישא דעמיקא דבירא, דכתיב, (משלי ג) בדעתו תהומות נבקעו. ועייל ברישא דזעיר אנפין, ואתעביד מוחא אחרא, ומתמן אתמשיך ועייל לגו גופא, ומלייא כל אינון אדרין ואכסדרין דגופא. הדא הוא דכתיב, (משלי כד) ובדעת חדרים ימלאו. ואלין נהרין, מנהירו דההוא מוחא עלאה סתימאה, דנהיר במזלא (עתיקא קדישא). וכלא דא

בְּדָא תְּלִינ. וְאַתְקֻשֶׁר דָּא בְּדָא, וְדָא בְּדָא, עַד דִּישְׁתַּמוּדַע דְּכֻלָּא חַד, וְכֻלָּא הוּא עֵתִיקָא, וְלֹא אֶתְפְּרֵשׁ מִנִּיהַּ כְּלוּם. אֲלִין תְּלַת נְהוּרִין, נְהוּרִין לְתַלְתָּא אַחֲרָנִין, דְּאֶקְרוּן אַבְהֶן. וְאֲלִין נְהוּרִין לְבְּנִין. וְכֻלָּא נְהוּרִין מֵאַתְרַּחְדָּא. כִּד אֶתְגְּלִיָּא הָאֵי עֵתִיקָא, רַעוּוּא דְרַעוּוּן, כֻּלָּא נְהוּרִין וְכֻלָּא אֶשְׁתַּכַּח בְּחֵדוֹ שְׁלִימָתָא. הָאֵי חֲכַמְתָּא אֶקְרִי עֵדוֹן, וְהָאֵי עֵדוֹן אֶתְמַשְׁדָּא מֵעֵדוֹן עֲלָאָה, סְתִימָאָה דְּכָל סְתִימִין. וּמַהֲאֵי עֵדוֹן, אֶקְרִי שִׁירוּתָא. דְּבַעֲתִיקָא לֹא אֶקְרִי, וְלֹא הוּי שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא. וּבְגִין דְּלֹא הוּי בֵּיהַּ שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא, לֹא אֶקְרִי אֶתְהָ. בְּגִין דְּאֶתְכַסְּיָא וְלֹא אֶתְגְּלִיָּא. וְאֶקְרִי הוּא. וּמֵאַתְרַּחְדָּא אֶשְׁתַּכַּח אֶקְרִי אֶתְהָ, וְאֶקְרִי אַב. דְּכַתִּיב, (ישעיה סג) כִּי אֶתְהָ אַבְיָנוּ. בְּאַגְדָּתָא דְּבִי רַב יִיבָא סְבָא, כְּלָלָא דְּכֻלָּא, זְעִיר אַנְפִּין אֶקְרִי אֶתְהָ. עֵתִיקָא קְדִישָׁא דְּאֶתְכַסְּיָא, אֶקְרִי הוּא. וְשִׁפְרִי. וְהִשְׁתָּא קְרִינִן בְּאַתְרַּחְדָּא דְּשִׁירוּתָא אֶשְׁתַּכַּח, אֶתְהָ. אַרְף עַל גַּב דְּאֶתְכַסְּיָא, מִנִּיהַּ הוּי שִׁירוּתָא, וְאֶקְרִי אַב. וְהוּא אַב לְאַבְהֶן. וְהָאֵי אַב נְפִיק מֵעֵתִיקָא קְדִישָׁא, דְּכַתִּיב (איוב כח) וְהִחֲכַמָּה מֵאַיִן תִּמְצָא. וּבְגִין כִּד לֹא אֶשְׁתַּמוּדַע.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב (איוב כח) אֱלֹהִים הֵבִין דְּרַכָּה, דְּרַכָּה מִמֶּשׁ. אַבְל וְהוּא יָדַע אֶת מְקוּמָהּ, מְקוּמָהּ מִמֶּשׁ. וְכָל שְׁכֵן דְּרַכָּה. (מקומה ממש. ולא דרכה. מקומה ממש. וכל שכן דרכה.) וְכָל שְׁכֵן הוּא חֲכַמָּה דְּסְתִימָא בֵּיהַּ בְּעֵתִיקָא קְדִישָׁא. הָאֵי חֲכַמָּה שִׁירוּתָא דְּכֻלָּא, מִנִּיהַּ מִתְּפַשְׁטוֹן תְּלַתִּין וְתַרְיִין שְׁבִילִין. (שבילין ולא ארחין) וְאוּרִיָּתָא בְּהוּ אֶתְפַּלִּילַת בְּעֵשְׂרִין וְתַרְיִין אֶתְוּוֹן, וְעֵשֶׂר אֶמִירִין. הָאֵי חֲכַמָּה אַב לְאַבְהֶן. וּבְהָאֵי חֲכַמָּה, שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא אֶשְׁתַּכַּח. וּבְגִין דָּא, חֲכַמָּה עֲלָאָה חֲכַמָּה תִּתְּאָה. כִּד אֶתְפַּשְׁטוֹן חֲכַמָּה, אֶקְרִי אַב לְאַבְהֶן. כֻּלָּא לֹא אֶתְכַלִּיל אֲלֵא בְּהָאֵי. (ס"א כד מתפשטן חכמות, אתקרי אב לַאבְהֶן. כֻּלָּא לֹא אֶתְכַלִּיל אֲלֵא בְּהָאֵי) דְּכַתִּיב, (תהלים קד) כָּל־מִן בְּחֲכַמָּה עֲשִׂיתָ. זְקוּף רַבִּי שְׁמַעוֹן יְדִי, וְחַדִּי, אָמַר, וְדָאֵי עֵדוֹן הוּא לְגַלְלָאָה, וְכֻלָּא אֶצְטְרִיד בְּשַׁעֲתָא דָּא.

תָּאנָא, בְּשַׁעֲתָא דְּעֵתִיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָאָה דְּכָל סְתִימִין, בְּעָא לְאַתְקַנָּא כֻּלָּא, אֶתְקִין כְּעֵין דְּכַר וְנוֹקְבָא. בְּאַתְרַּחְדָּא דְּאֶתְכַלִּילוֹ דְּכַר וְנוֹקְבָא לֹא אֶתְקִימוּ, אֲלֵא בְּקִיּוּמָא אַחֲרָא (ס"א כעין דכר) (אלא בדכר) דְּדְכַר וְנוֹקְבָא. וְהָאֵי חֲכַמָּה כְּלָלָא דְּכֻלָּא, כִּד נְפַקָא וְאַתְנַהִיר מֵעֵתִיקָא קְדִישָׁא, לֹא אֶתְנַהִיר אֲלֵא בְּדְכַר וְנוֹקְבָא. דְּהָאֵי חֲכַמָּה אֶתְפַּשְׁטוֹן, וְאַפִּיק מִנִּיהַּ בִּינָה, וְאַשְׁתַּכַּח דְּכַר וְנוֹקְבָא. הוּא, חֲכַמָּה אַב. בִּינָה אַם. חֲכַמָּה וּבִינָה, בְּחַד מִתְקַלָּא אֶתְקַלוּ, דְּכַר וְנוֹקְבָא. וּבְגִינֵיהוּ כֻּלָּא אֶתְקִיִּים בְּדְכַר וְנוֹקְבָא, דְּאֶלְמָלָא הָאֵי, לֹא מִתְקִימִין. שִׁירוּתָא דָּא אַב לְכֻלָּא, אַב לְכֻלָּהוּ אַבְהֶן, אֶתְחַבְּרוּ דָּא בְּדָא, וּנְהִירוּ דָּא בְּדָא. (חכמה אב. בינה אם. משלי ב) כִּי אִם לְבִינָה תִּקְרָא) כִּד אֶתְחַבְּרוּ, אוֹלִידוּ, וְאַתְפַּשְׁטוֹן מִהִימְנוּתָא. בְּאַגְדָּתָא דְּבִי רַב יִיבָא סְבָא, הָכִי תָּאנִי, מַהוּ בִּינָה. אֲלֵא כִּד אֶתְחַבְּרוּ דָּא בְּדָא, יו"ד בְּה"א, אֶתְעַבְּרַת, וְאַפִּיקַת בֵּן, וְאוֹלִידַת. וּבְגִין כִּד, בִּינָה אֶקְרִי, בֵּן י"ה, שְׁלִימוּתָא דְּכֻלָּא. אֶשְׁתַּכַּחוּ תְּרוּוּיָהוּ דְּמִתְחַבְּרִין, וּבֵן בְּגוּוּיָהוּ. כְּלָלָא דְּכֻלָּא. בְּתַקּוּנֵיהוּ אֶשְׁתַּכַּח שְׁלִימוּתָא (נ"א בן י"ה, תְּרוּוּיָהוּ דְּמִתְחַבְּרִין, וּבֵן בְּגוּוּיָהוּ. בְּתַקּוּנֵיהוּ אֶשְׁתַּכַּחוּ שְׁלִימוּתָא דְּכֻלָּא כְּלָלָא) דְּכֻלָּא, אַב וְאַם. בֵּן וּבַת. מְלִין אֲלִין, לֹא אֶתְיַחֲבוּ לְגַלְלָאָה, בַּר לְקְדִישֵׁי עֲלִיוֹנִין, דְּעָאֲלוּ וְנִפְקוּ, וְיַדְעִין אַרְחוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, דְּלֹא סְטָאן בְּהוּ לִימִנָא וְלִשְׁמָאֲלָא. דְּכַתִּיב, (הושע יד) כִּי יִשְׂרָאֵל דְּרַכִּי יִי וְצִדִּיקִים יִלְכוּ בָּם וְגו'. זְכָאָה חוּלְקִיָּה, דְּמֵאֵן דְּזָכִי לְמַנְדַּע אוּרְחוּי, וְלֹא סְטִי, וְלֹא יִטְעִי בְּהוּ. דְּמְלִין אֲלִין סְתִימִין אִינּוֹן וְקְדִישֵׁי עֲלִיוֹנִין נְהִירִין בְּהוּ, כְּמֵאֵן דְּנְהִיר מְנַהִירוּ דְּבוּצִינָא. לֹא אֶתְמַסְרוּ מְלִין אֲלִין, אֲלֵא לְמֵאֵן דְּעָאֲל וְנִפְיק. דְּמֵאֵן דְּלֹא עָאֲל וְנִפְיק, טַב לִיָּה דְּלֹא אַבְרִי. דְּהָא גְּלִיָּא קְמִי עֵתִיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָאָה דְּכָל סְתִימִין, דְּמְלִין אֲלִין נְהִירִין בְּלִבְאֵי, בְּאַשְׁלִמוּתָא דְּרַחֲמֵיהוּ וְדַחֲלוּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא. וְאֲלִין בְּנִי דְּהִכָּא, יַדְעֵנָא בְּהוּ דְּהָא עָאֲלוּ וְנִפְקוּ, וְאַתְנַהִירִין בְּאֲלִין מְלִין, וְלֹא בְּכֻלָּהוּ. וְהִשְׁתָּא אֶתְנַהִירוּ בְּשְׁלִימוּתָא כְּמָה דְּאַצְטְרִיד. זְכָאָה חוּלְקִי עֲמַהוּן, בְּהָאֵי עֲלָמָא.

אמר רבי שמעון, כל מה דאמינא דעתיקא קדישא. וכל מה דאמינא דזעיר אנפין. כלא חד, כלא הוא חד מלה. לא תלייא ביה פירוודא. בריך הוא בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמין.

תא חזי, שירותא דא דאקרי אב, אתפליל ביו"ד, דתלייא ממזלא קדישא. ובגין כך, יו"ד כליל אתון אחרנין. י' סתימא דכל אתון אחרן. י' רישא וסיפא דכלא. והוא נהר דנגיד ונפיק, אקרי עלמא דאתי, דאתי תדיר ולא פסיק. והאי הוא עדונא דצדיקיא, לזכאה להאי עלמא דאתי, דאשקי תדיר לגנתא, ולא פסיק. עליה כתיב (ישעיה נח) וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. והוא עלמא דאתי, אברי ביו"ד, הדא הוא דכתיב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. י' כליל תרין אתון ו"ד. באגדתא דבי רב יבא סבא תנינן, אמאי ו"ד כליל ביו"ד. אלא נטיעה דגנתא (ס"א ודאי) דא, אקרי ו'. אית גנתא אחרא, דאיהי ד'. ומחאי ו', אשתקייא ד' (דאיהי ארבעה ראשים) והיינו רזא דכתיב, ונהר יוצא מעדן וגו'. מאי עדן. דא חכמה עלאה, ודא י'. להשקות. את הגן, דא הוא ו'. ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, דא הוא ד', וכלא כליל ביו"ד. ובגין כך, אקרי אב לכלא. אב לאבהן. שירותא דכלא (אקרי) ביתא דכלא, דכתיב (משלי כד) בחכמה יבנה בית (מהאי י' שירותא וסימא דכלא) וכתיב (תהלים קד) כלם בחכמה עשית. באתריה, לא אתגלייא, ולא אתידע. מדאתחבר באימא אתרמיז באימא ובגין כך אימא כללא דכלא, בה אתידע ובה אתרמיז, שירותא וסימא דכלא (חכמה אקרי) דבה סתים כלא. כללא דכלא, שמא קדישא. עד השתא רמיזנא, ולא אמנא כל אלן יומין. והאידינא מתגלפין סטרין, י' כליל בהאי חכמה. ה' דא אימא, וקרין בניה. ו"ה, אלן תרין בגין, דמתעטרן מאימא. והא תנינן, דבינה אתפליל מכלא. יו"ד דמתחברא באימא, ומפקין ב"ן. והיינו בינה, א"ב וא"ס דאינון י"ה, בן בגווייהו.

השתא אית לאסתכלא, בינה, ואקרי תבונה, אמאי אקרי תבונה, ולא בינה. אלא תבונה אקרי, בשעתא דינקא לתרין בגין, ב"ן וב"ת, דאינון ו"ה, והיא שעתא אקרי תבונה. דכלא כליל באלן אתון, ב"ן וב"ת, אינון ו"ה. וכלא חד כללא, והיינו תבונה. בספרא דרב המנונא סבא אמר, דשלמה מלכא, תקונא קדמא דגלי ואמר (שיר השירים א) הנד יפה רעיתי מהאי הוא. ותקונא תניינא, אקרי פלה, דאיהי נוקבא דלתתא. ואינון דאמרי, דתרווייהו להאי נוקבא דלתתא אינון, לאו הכי. דה"א קדמא לא אקרי פלה. וה"א בתרא, אקרי פלה, לזמנין (ידיען) ידיעין (לזמנין סגיאין) דהא זמנין סגיאין אינון, דדכורא לא אתחבר עמה, ואסתלק מינה. בההוא זמנא כתיב (ויקרא יח) ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב. בשעתא דאתדכאת נוקבא, ודכורא בעי לאתחברא עמה, כדן אקרי כל"ה. ככל"ה ממש אתייה. (אבל) האי אימא, לא אפסיק רעותא דתרווייהו לעלמין, בחד נפקין, בחד שריין. לא אפסיק דא מן דא, ולא אסתלק דא מן דא. ובגין כך כתיב ונהר יוצא מעדן, יוצא תדיר, ולא אפסיק. הדא הוא דכתיב, וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. ובגין כך כתיב רעיתי, ברעותא דאחוה שריין, באחדותא שלימותא (שלימתא) אבל הכא אקרי פלה, דכד אתא דכורא לאתחברא עמה, היא פלה, ככל"ה איהי אתייה ממש.

ובגין כך, תרי תקונין דנוקבי פריש שלמה. תקונא דקדמיתא סתימא, בגין דאיהי סתימא. ותקונא תניינא פריש יתיר, ולא סתים כולי האי. ולבתר תליא כל שבחא בהיא דלעילא. דכתיב (שיר השירים ו) אחת היא לאמה ברה היא ליולדתה. ובגין דאיהי אימא מתעטרא בעטרא דכלה, ורעותא דיו"ד לא אפסיק מנה לעלמין, אתיהיב ברשותה כל חירו דעבדין. כל חירו דכלא. כל חירו דחייביא, לדכאה לכלא. דכתיב (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם. וכתיב (ויקרא כח) וקדשתם את שנת החמשים שנה יובל היא. מאי יובל. כמה דאת אמר (ירמיה יז) ועל יובל ישלח שרשיו. משום ההוא נהר דאתי ונגיד ונפיק, ואתי תדיר, ולא פסיק.

כתיב (משלי ב) כי אם לבינה תקרא לתבונה תתן קולך. כיון דאמר כי אם לבינה תקרא, אמאי לתבונה. אלא כלא כמה דאמינא. הי מנייהו עלאה. בינה עלאה מתבונה. בינה אב ואם ובן. י"ה: אב ואם, ובן בגווייהו. תבונה: כלא כללא דבנין, בן ובת, ו"ה. ולא אשתכח



אב ואם, אלא באימא דאימא ודאי (ס"א בבבונה. ובתבונה ודאי אימא) רביעא עלייהו, ולא אתגלייא. אשתכח דכללא דתרין בנין, אקרי תבונה. וכללא דאב אם ובן, אקרי בינה. וכד בעי לאכללא כלא, בהאי אתפליל. והאי אב ואם ובן, אקרון חכמה בינה ודעת. בגין דהאי בן נטיל סימנין דאבוי ואמיה, אקרי דעת, דהוא סהדותא דתרווייהו. והאי בן, אקרי בוכרא. דכתיב (שמות ד) בני בכורי ישראל. ובגין דאקרי בוכרא, נטיל תרין חולקין. וכד אתרבי בעטרוי, נטיל תלת חולקין. ובין כך ובין כך, תרין חולקין, ותלת חולקין כלא חד מלה. והאי והאי הכי (ס"א חד) הוי, ירותא דאבוי ואמיה ירית. מאי ירותא דא. אחסנתא דאבוי ואמיה, ותרין עטרין דהוו גניזין בגווייהו, ואחסינו לבן דא. מסטרא דאבוי, הוה גניז בגווייה חד עטרא, דאקרי חסד. ומסטרא דאימא, חד עטרא דאקרי גבורה. וכלהו מתעטרין ברישיה, ואחיד לון. וכד נהרין אלין אב ואם עליה, כלהו אקרון תפילין דרישא. וכלא נטיל בן דא, וירית כלא, ואתפשט בכל גופא. והאי בן יהיב לברתא. וברתא מניה אתון. ועל כל פנים מכאן, ברא ירית ולא ברתא. ברא ירית לאבוי ולאמיה ולא ברתא. ומניה אתון ברתא. כמה דכתיב (דניאל ד) ומזון לכלא ביה (אי תימא כל האי והאי אקרון צדיק וצדק בחד אינון וחד כלא). הני אב ואם, כלילין ומתחברין דא ברא. ואב טמיר יתיר. וכלא אחיד מעתיקא קדישא, ותליא ממזלא קדישא, יקירו (יקירא) דכל יקירין. ואלין אב ואם, מתקנין ביתא, כמה דאמינא דכתיב, (משלי כד) בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן ובדעת חדרים ימלאו כל הון יקר ונעים. וכתיב (משלי כב) כי נעים כי תשמרם בבטןך. (הני כללא דכלא, כמה דאמינא ותליין ממזלא קדישא יקירא)

אמר רבי שמעון, באדרא לא גלינא כלא. וכל הני מלין, טמירין בלבאי הוו עד השתא, ובעינא לאטמרא לון לעלמא דאתי, משום דתמן שאלתא שאיל לנא, כמה דכתיב (ישעיה לג) והיה אמונת עתך חוסן ישועות חכמה ודעת וגו', וחכמה בעיין מיני, והשתא רעותא דקודשא בריך הוא בהאי, הא בלא כסופא איעול קמי פלטרוי. כתיב (שמואל א ב) כי אל דעות יי. דעות ודאי. הוא הדעת. בדעת כל פלטרי אתמליין. דכתיב, ובדעת חדרים ימלאו (בגין כך) דעת אחרא לא אתגליא, דהא טמירא אזיל בגווייה, ואתפליל ביה. דעת נהיר במוחין, ואתפשט במוחא כלא (במוחא, בגופא כלא, כי אל דעות יי) בספרא דאגדתא תנינן, כי אל דעות יי, אל תקרי דעות, אלא עדות. דהוא סהדותא דכלא, סהדותא דתרין חולקין, כמה דאת אמר (תהלים עח) ויקם עדות ביעקב. ואף על גב דהאי מלה, אוקמוה בספרא דצניעותא בגוונא אחרא. התם באתריה שלים, הכא כלא שפיר, וכלא הוי, כד אסתים מלה. האי אב ואם, כלהו בהו כלילין, כלא בהו סתימן, ואינון סתימן במזלא קדישא, עתיקא דכל עתיקין. ביה סתימן. ביה כלילין. כלא הוא, כלא הוי בריך הוא, בריך שמיה, לעלם ולעלמי עלמין. כל מלין דאדרא יאות, וכלהו מלין קדישין, מלין דלא סטאן לימינא ולשמאלא, כלהו מלין דסתימן, ואתגליין לאינון דעאלו ונפקו, וכלא הכי הוא. ועד השתא הוו מתפסיין אלין מלין דדחילנא לגלאה, והשתא אתגליין. וגלי קמי (מלכא) עתיקא קדישא, דהא לא ליקרא דילי ודבית אבא עבידנא, אלא בגין דלא איעול בכסופא קמי פלטרוי עבידנא. ועוד, הא חמינא, דקודשא בריך הוא וכל הני זכאי קשוט דהכא משתכחן, כלהו מסתפמין על ידי. דהא חמינא דכלהו חדאן בהאי הלולא דילי, וכלהו זמינין בההוא עלמא בהילולא דילי, זכאה חולקי.

אמר רבי אבא, כד סיים מלה דא בוצינא קדישא, בוצינא עלאה, ארים ידוי, ובכה וחייד. בעא לגלאה מלה חדא. אמר, במלה דא אצטערנא כל יומאי, והשתא לא יהבין לי רשותא. אתתקף, ויתיב, ורחיש בשפוותיה, וסגיד תלת זמנין, ולא הוה יכיל בר נש לאסתפללא באתריה, כל שכן ביה. אמר, פומא פומא, דזכית לכל האי, לא אנגיבו מבועד. מבועד נפיק ולא פסק. עלך קרינן (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן. וכתיב (ישעיה נח) וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. האידנא אסהדנא עלי. דכל יומין דקאימנא,

תאיבנא למחמי יומא דא (נ"א רעותא לגלאה רזא דא) ולא סליק ברעותי (ס"א בידי) בר האינדא, דהא בעטרא דא מתעטר האי יומא. והשתא בעינא לגלאה מלין, קמיה דקודשא בריך הוא, דהא כלהו מתעטרין ברישי (ברישיה) והאי יומא לא יתרחק למיעל לדוכתיה, כיומא אחרא. דהא כל יומא דא ברשותי קיימא. והשתא שרינא לגלאה מלין, בגין דלא איעול בכסופא לעלמא דאתי. והא שרינא אימא. כתיב (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניך. מאן חכימא, יסתכל בהאי, למחמי אורחוי (ס"א דינוי) דקדישא עלאה, דינין דקשוט, דינין דמתעטרין בכתרי עלאין. דהא חמינא דכלהו בוצינין נהרין מבוצינא עלאה, טמירא דכל טמירין, כלהו דרגין לאתנהרא (נ"א וכלהו אינון דרגין לאתנהרא) ובההוא נהורא דבכל דרגא ודרגא, אתגלייא מה דאתגלייא, וכלהו נהורין אחידן, נהורא דא בנהורא דא, ונהורא דא, בנהורא דא, ונהרין דא בדא, ולא מתפרשן דא מן דא. נהורא דכל בוצינא ובוצינא, דאקרון תקוני מלכא, כתרי מלכא, כל חד וחד, נהיר ואחיד בההוא נהורא דלגו לגו, ולא מתפרש לבר. ובגין כך כלא בחד דרגא אסתלק, וכלא בחד מלה אתעטר, ולא מתפרש דא מן דא, איהו ושמיה חד הוא. נהורא דאתגלייא, אקרי לבושא דמלכא. נהורא דלגו לגו (בההוא נהורא הוא מה) נהורא סתים, וביה שריא ההוא דלא אתפרש ולא אתגלייא. וכלהו בוציני, וכלהו נהורין, נהרין מעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין, בוצינא עלאה. וכד מסתכלן, כלהו נהורין דאתפשטן. לא אשתכח בר בוצינא עלאה, דאטמר ולא אתגלייא. באינון לבושין דיקר, לבושי קשוט, תקוני קשוט, בוציני קשוט, אשתכחו תרין בוצינין, תקונא דכורסייא דמלכא, ואקרון צדק ומשפט. ואינון שירותא, ושלימותא, בכל מהימנותא. ובהני מתעטרין כל דינין דלעילא ותתא, וכלא סתים במשפט. וצדק מהאי משפט אתון. ולזמנין קרינן לה (בראשית יד) ומלכי צדק מלך שלם. כד מתערין דינין ממשפט, כלהו רחמי, כלהו בשלימו. דהאי מבסס להאי צדק, ודינין מתתקנין, וכלהו נחתין לעלמא בשלימו, ברחמי. וכדין (אקרי) שעתא דמתחברן דכר ונוקבא, וכל עלמין כלהו ברחמי, ובחדוותא. וכד אסגיאנו חובי עלמא, ואסתאבת מקדשא, ודכורא אתרחק מן נוקבא, וחויא תקיפא שריא לאתערא, ווי לעלמא דמתזן בההוא זמנא מהאי צדק. כמה חבילי טריקין מתערין בעלמא, כמה זכאין מסתלקין מעלמא. וכל כך למה. בגין דאתרחק דכורא מן נוקבא, ומשפט לא קרב בצדק דא. ועל האי כתיב (משלי יג) ויש נספה בלא משפט, דמשפט אתרחק מהאי צדק, ולא אתבסמא, וצדק נקא מאתר אחרא. ועל דא אמר שלמה מלכא (קהלת ז) את הכל ראיתי בימי הבלי יש צדיק אובד בצדקו וגו', הבל דא (ס"א ל"ג הבל דא) הבל חדא, מהבלים דלעילא, דאקרון אפי מלכא, ודא איהו מלכותא קדישא, דכד היא מתערא בדינוי, כתיב יש צדיק אובד בצדקו. מאי טעמא. משום דמשפט אתרחק מצדק. ובגין כך אקרי, ויש נספה בלא משפט.

תא חזי, כד אשתכח זכאיה עלאה בעלמא, רחמא דקודשא בריך הוא, אפילו כד אתער צדק בלחודוי, יכיל עלמא לאשתזבא בגיגיה. וקודשא בריך הוא בעי ביקריה, ולא מסתפי מן דינא. וכד ההוא זכאיה לא קיימא בקיומיה, מסתפי אפילו ממשפט, ולא יכיל למיקם ביה. כל שפן בצדק. דוד מלכא, בקדמיתא אמר (תהלים כו) מבחנני יי ונסני. דהא אנא לא מסתפינא מפל דינין, אפילו מהאי צדק, וכל שפן דאחידנא ביה, מה כתיב. (תהלים יז) אני בצדק אחזה פניך, בצדק ודאי. לא מסתפינא למיקם בדינוי. בתר דחב, אפילו ממשפט מסתפי, דכתיב (תהלים קמג) ואל תבא במשפט את עבדך. תא חזי, כד מתבסמא האי צדק ממשפט, כדין אקרי צדקה. ועלמא מתבסמא בחסד, ואתמליא מניה. דכתיב (תהלים לג) אוהב צדקה ומשפט חסד יי מלאה הארץ. אסהדנא עלי, דכל יומאי הוינא מצטער על עלמא, דלא יערע בדינוי דצדק, ולא יוקיד עלמא בשלהובוי. כמה דכתיב (משלי ל) אכלה ומחתה פיה. מכאן ולהלאה, כפום כל חד, כפום בירא עמקא, והא בדרא דא אית ביה זכאין, וזעירין אינון דיקומון לאנגנא על עלמא, ועל עאנא, מארבעה זיוין. ס"א על עלמא, ועלינא בעיין. (על כן אחידן מלי דא בדא, ומתפרשן מלין דסתימין בעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, והיך אחידן אלן

באלין. מכאן להלאה, מלין דזעיר אנפין, אינון דלא אתגליין באדרא. אינון דהוו סתימין בלבאי, ותמן לא אתקנו (עד כאן סתימן מלין) השתא אתתקנו ואתגליין, וכלהו מלין סתימין, וברירין פלהו. זכאה חולקי, ואינון דירתו ירותא דא, דכתיב (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו וגו'. האי דאוקימנא, אב ואם בעתיקא אחידן, בתיקוני, הכי הוא. דהא ממוחא סתימא דכל סתימין תליין (נ"א נפקין) ומתאחדן ביה (ואף על גב דעתיקא קדישא אתתקן בלחודוי) וכד יסתכלון (בכל) מלי. כלא הוא עתיקא בלחודוי, הוא הוי, והוא יהא. וכל הני תקונין ביה (בס"י לא נמצא אחידן ביה סתימן לא מתפרשן מניה מוחא סתימא לא אתגלייא ולא תליא ביה) א"ב וא"ם מהאי מוחא נפקו, אתפלילו במזלא, וביה תליין, וביה אחידן. זעיר אנפין, בעתיקא קדישא תלייא ואחיד. והא אוקימנא מלי באדרא. זכאה חולקיה דמאן דעאל ונפיק, וינדע אורחין דלא יסטי לימינא ולשמאלא. ומאן דלא עאל ונפק, טב ליה דלא אברי. וכתיב (הושע יד) פי ישרים דרכי

אמר רבי שמעון, מסתכל הוינא כל יומא בהאי קרא, דכתיב (תהלים לד) ביי תתהלל נפשי ישמעו ענוים וישמחו. והאידנא אתקיים קרא כלא. ביי תתהלל נפשי ודאי, דהא נשמתי ביה אחידא, ביה להטא, ביה אתדבקת ואשתדלת ובאשתדלותא דא תסתלק לאתרהא. ישמעו ענוים וישמחו, כל הני צדיקייא, וכל בני מתיבתא קדישא, וזכאין דאתין השתא עם קודשא בריך הוא, בלהו שמעין מלי, וחדאן. בגין כך (תהלים לד) גדלו ליי אתי וגרוממה שמו יחדיו. פתח ואמר, כתיב (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. הדיא הוא דכתיב (תהלים מח) כי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו. נועדו, באן אתר. בארץ אדום. באתר דדינין מתאחדין תמן. עברו יחדיו, דכתיב וימת וימלוך תחתיו. המה ראו כן תמהו נבהלו נחפזו, דלא אתקיימו באתריהו, בגין דתקונין דמלכא לא אתקנו, וקרתא קדישא ושונוי, לא אזדמנו. הדיא הוא דכתיב, כאשר שמענו כן ראינו וגו', דהא כלהו לא אתקיימו, והיא אתקיימת השתא, בסטרא דדכורא, דשריא עמה. הדיא הוא דכתיב, וימלוך תחתיו הדר ושם עירו ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב. מי זהב ודאי כמה דאוקימנא באדרא. והא בספרא דאגדתא דרב המנונא סבא אתמר, וימלוך תחתיו הדר. הדר ודאי, כמה דאת אמר (ויקרא כג) פרי עץ הדר. ושם אשתו מהיטבאל, כמה דאת אמר כפות תמרים. וכתיב (תהלים צב) צדיק כתמר יפרח, דאיהי דכר ונוקבא. האי אתקריאת בת מטרד, בת מההוא אתר דטרדין כלא לאתדבקה, ואקרי אב. וכתיב (איוב כח) לא ידע אנוש ערכה ולא תמצא בארץ החיים. דבר אחר, בת מאימא, דמסטרעה מתאחדין דינין, דטרדין לכלא. בת מי זהב, דינקא בתרין אנפין, דנהירו בתרין גוונין. בחסד ובדינא. עד לא אברי עלמא, לא הוו משגיחין אנפין באנפין, ובגין כך, עלמין קדמאי אתחרבו, ועלמין קדמאי בלא תקוונא אתעבידו. וההוא דלא הוה בתקוונא, אקרי זיקין נצוצין, כהאי אומנא, מרצפא (ס"א מרזפתא) כד אכתש במנא דפרזלא, אפיק זיקין לכל עיבר, ואינון זיקין דנפקין, נפקין להיטין ונהירין, ודעכין לאלתר. ואלין אקרון עלמין קדמאי אתחרבו, ובגין כך אתחרבו ולא אתקיימו. עד דאתתקן עתיקא קדישא, ונפיק אומנא (ד"א מאנא) לאומנותיה. ועל האי תנינא במתניתא דילן (דניצוצא) דבוצינא אפיק זיקין (שמות רנ"ד ע"ב, בראשית ק"ז ע"ב סתרי תורה (בזיקין) נ"א דבוצינא אפיק זיקין ניצוצין) לתלת מאה ועשרין עיבר. ואינון זיקין, עלמין קדמאי אקרון, ומיתו לאלתר. לבתר נפיק אומנא (ס"א מאנא) לאומנותיה, ואתתקן בדכר ונוקבא, והני זיקין דאתדעכו ומיתו, השתא אתקיים כלא. מבוצינא דקרדינותא, נפק ניצוצא, פטישא תקיפא, דבטש, ואפיק זיקין עלמין קדמאי, ומתערבי (ד"א ומתדכי) באורא דכיא, ואתבסמו דא בדא. כד אתחבר אב"א ואימ"א, וההוא אב הוא, מרוחא דגניז בעתיק יומין, ביה אתגניז האי אורא, ואכליל לניצוצא, דנפק מבוצינא דקרדינותא דגניז במעוי דאימא. וכד אתחברו תרווייהו, ואתפלילו דא בדא. נפיק גולגלתא חד תקיפא, ואתפשט בסטרוי, דא בסטרא דא, ודא בסטרא דא. כמה דעתיקא קדישא תלת רישין אשתכחו בחד, כך כלא אזדמן בתלת רישין, כמה דאמינא. בהאי גולגלתא דזעיר אנפין, נטיף

טלא מרישא חוורא (ואחיד ליה) וההוא טלא אתחזי בתרי גווי. ומניה מתזן חקלא דתפוחין קדישין. ומהאי טלא דגולגלתא דא, טחנין מנא לצדיקייא לעלמא דאתי, וביה זמינין מתייא לאחייא. ולא אזדמן מנא דנפל מהאי טלא, בר ההוא זמנא בזמנא דאזלו ישראל במדברא, וזן להו עתיקא דכלא, מהאי אתר. מה דלא אשתכח לבתר. הדא הוא דכתיב (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. כמה דאת אמר (בראשית כז) ויתן לך האלהים מטל השמים וגו'. האי בההוא זמנא. לזמנא אחרא תנינן, קשים מזונותיו של אדם קמי קודשא בריך הוא. והא במזלא תלייא במזלא ודאי. ועל כן בני חיי ומזוני, לאו בזכותא תלייא מלתא, אלא במזלא תלייא מלתא, וכלא תליין בהאי מזלא, כמה דאוקימנא. תשעה אלפין רבוא עלמין, נטלין וסמכין על האי גולגלתא. והאי אוירא דכיא אתכליל בכלא, כיון דהוא כליל מכלא וכלא אתכליל ביה, אתפשטו אנפוי לתרין סטרין, בתרי נהורין כלילן מכלא. וכד אסתכלו אנפוי, באנפין דעתיקא קדישא, כלא ארד אפים אקרי. מאי ארד אפים (ארד אפים מבעי ליה) אלא הכי תנינן, בגין דארד אפיה לחייביא. אבל ארד אפים, אסוותא דאנפין. דהא לא אשתכח אסוותא בעלמא, אלא בזמנא דאשגחין אנפין באנפין.

בחללא דגולגלתא, נהירין תלת נהורין. ואי תימא תלת, ארבע אינון, כמה דאמינא, אחסנתיה דאבוי ואמיה, ותרין גניזין דלהוזן, דמתעטרן כלהו ברישיה, ואינון תפלין דרישא. לבתר מתחברן בסטרין, ונהירין ועאלין בתלת חללי דגולגלתא. נפקין כל חד בסטרין, ומתפשטין בכל גופא. ואלין מתחברין בתרי מוחי. ומוחא תליתאה כליל לון, ואחיד (ואינון תפלין דרישא. ואלין מתחברין בתרי מוחי. ומוחא תליתאה כליל לון, ונהירין ועאלין בתלת חללי דגולגלתא. לבתר נפקין כל חד בסטרין, ומתפשטין בכל גופא. והאי מוחא תליתאה אחיד) בהאי סטרא ובהאי סטרא, ומתפשט בכל גופא, ואתעביד מניה תרי גווי כלילן כחדא. ומהאי נהיר אנפוי, ואסהיד באבא ואימא גווי דאנפוי. והוא אקרי דעת, בדעת (ס"א בדא) כתיב (שמואל א ב) כי אל דעות ה' וגו', בגין דאיהו בתרי גווי לו נתכנו עלילות. אבל לעתיקא קדישא סתימאה, לא נתכנו. מאי טעמא נתכנו להאי. בגין דירית תרין חולקי, וכתיב (שמואל ב כב) עם חסיד תתחסד וגו'. והא בקשוט אוקימו חברייא, דכתיב (בראשית כט) ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא. ויגד, הא אוקמוה, דכלא רזא דחכמתא. וכי בן רבקה הוא. בן רבקה, ולא כתיב בן יצחק. רמז, וכלא רמיזא בחכמתא. ועל האי אקרי שלים בכלא. וביה אתחזי מהימנותא. ובגין כך כתיב, ויגד יעקב, ולא כתיב ויאמר. הני גווי, כמה דנהירין בעטרא דרישא, ועאלין בחללי דגולגלתא. הכי מתפשטין בכל גופא, וגופא אתאחיד בהו (אבל) לעתיקא קדישא סתימא, לא נתכנו, ולא ייאן ליה, דהא כלא בחד אשתכח, חידו לכלא, חיים לכלא. לא תלייא ביה דינא. אבל בהאי, לו נתכנו עלילות ודאי.

בגולגלתא דרישא, תליין כל אינון רבוון ואלפין (קוצי) מקוצי דשערין, דאינון אוכמין. ומסתבכין דא בדא, אחידן דא בדא, דאחידן בנהירו עלאה דמעטר (דמתעטר) ברישיה מאבא, וממוחא דאתנהיר מאבא. לבתר נפקין נימין על נימין, מנהירו דמתעטר ברישיה מאימא, ומשאר מוחי. וכלהו אחידן, ומסתבכי באינון שערי דאחידן מאבא, בגין דאינון מתערבין דא בדא, ומסתבכין דא בדא. וכלהו מוחי אחידן בגולגולתא, במוחא עלאה. וכלהו משיכן (דאתמשכן) אתמשכן מתלת חללי דמוחא (אחידן במוחי) מתערבין דא בדא, בדכיא במסאבא. בכל אינון טעמין ורזין, סתימין ומתגליין. ובגין כך כלהו מוחי רמיזי (כך נמצא בס"י) באנכי יי' אלהיך וכו', כמה דנהירין בעטרא דרישא, ועאלין בחללי דגולגלתא. כל אינון קוצין אוכמין, חפיין ותליין לסטרא דאודנין. והא אוקימנא, דבגין כך כתיב (מלכים ב יט) הטה יי' אזנך ושמע. מפאן אוקימנא, מאן דבעי דירכין מלכא אודניה לקבליה, יסלסל ברישיה דמלכא, ויפנה שערי מעל אודנוי, וישמע ליה מלכא בכל מה דבעי.

בפּלגוּתָא דְשַׁעְרֵי מִתְאַחַדָּא חַד אֹרְחָא, בְּאַרְחָא דְעֵתִיק יוּמִין, וּמִתְפָּרְשֵׁן מִנִּיהּ כָּל אֹרְחוֹי דְּפִקּוּדֵי אֹרְיִיתָא (וּאִתְמַנֵּן עַלֵּיהוּ) כָּל מְאַרְיִהוֹן דִּיבְבָא וִילְלָא תַלְיִין בְּכָל קוּצָא וְקוּצָא, וְאַיְנוּן מִפְּרָשֵׁין רִשְׁתָּא לְחֵיבֵינָא, דְּלֹא יַדְעִין אֵינּוּן אֲרַחֲיִין. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, מְשַׁלֵּי ד (דֶּרֶךְ רִשְׁעִים כְּאַפְלָה. וְכָל אֵלִין תַלְיִין בְּקוּצִין תְּקִיפִין, וּבְגִין כֶּךָ כְּלֵהוּ תְּקִיפִין. וְאוּקִימְנָא בְּאַיְנוּן שְׁעִיעֵן אֶתְאַחַדְדֵּן מְאַרְיִהוֹן דְּמִתְקַלָּא (ס"א דְּרַחֲמֹתָא) דְּכַתִּיב (תְּהִלִּים כה) כָּל אֲרַחוֹת י" חֲסֵד וְאַמֶּת. וְכָל כֶּךָ, בְּגִין דְּמִשְׁכִּין מְמוּחִין סְתִימִין דְּרַהֲיִטֵי דְּמוּחָא. וּבְגִין כֶּךָ מִשְׁתַּכְּחֵי כָּל חַד כְּפִינֵם אֹרְחוֹי, מִחַד מוּחָא בְּאַיְנוּן קוּצִין שְׁעִיעֵן, אֶתְמַשְׁכֵּן מְאַרְיִהוֹן דְּמִתְקַלָּא (דְּרַחֲמֹתָא) דְּכַתִּיב כָּל אֲרַחוֹת י" חֲסֵד וְאַמֶּת. מְמוּחָא תְּנַיִנָּא, בְּאַיְנוּן קוּצִין תְּקִיפִין, אֶתְמַשְׁכֵּן וְתַלְיִין מְאַרְיִהוֹן דִּיבְבָא וִילְלָא דְּכַתִּיב בְּהוּ דֶּרֶךְ רִשְׁעִים כְּאַפְלָה לֹא יַדְעוּ בְּמָה יִכְשָׁלוּ. מֵאֵי קָא מִיִּרֵי. אֲלֵא לֹא יַדְעוּ, כְּלוּמַר לֹא יַדְעִין, וְלֹא בְּעָאן לְמַנְדַּע, בְּמָה יִכְשָׁלוּ. אֵל תְּקַרֵּי בְּמָה, אֲלֵא בְּאַיְמָא יִכְשָׁלוּ. בְּאַיְנוּן דְּמִתְאַחַדְדֵּן בְּסִטְר דְּאַיְמָא. מֵאֵי סִטְרָא דְּאַיְמָא. גְּבוּרָה תְּקִיפָא מִינָהּ מִתְאַחַדְדֵּן מְאַרְיִהוֹן דִּיבְבָא וִילְלָא. מְמוּחָא תְּלִיתָא, בְּאַיְנוּן קוּצִין דְּאַיְנוּן בְּאַמְצִיעִיתָא, אֶתְמַשְׁכֵּן וְתַלְיִין מְאַרְיִהוֹן דְּמִיִּדֵּן (דְּמֵאֲרִין) וְאַקְרוּן אֲפִין נְהִירִין וְלֹא נְהִירִין. וּבְהִנֵּי כְּתִיב (מְשַׁלֵּי ד) פִּלְס מַעְגַּל רְגְלִיךָ. וְכָלֵא אֶשְׁתַּכַּח בְּאַיְנוּן קוּצִין דְּשַׁעְרֵי דְּרִישָׁא.

מִצְחָא דְּגוּלְגַלְתָּא, מִצְחָא לְאַתְפַּקְדָּא (ס"א לְאַתְפַּקְרָא) חֵיבֵינָא עַל עוּבְדֵיהוֹן. וְכֹד הָאֵי מִצְחָא אֶתְגַּלְיָא, מִתְעַרֵּין מְאַרְיִהוֹן דְּדִינִין, לְאַיְנוּן דְּלֹא מִתְכַּסְפִּין בְּעוּבְדֵיהוֹן. הָאֵי מִצְחָא סוּמְקָא כְּוּוּרְדָּא. וּבְשַׁעְתָּא דְּאַתְגַּלְיָא מִצְחָא דְּעֵתִיקָא בְּהָאֵי מִצְחָא, אֶתְהַדְרַת חוּוּרָא כְּתַלְגָּא. וְהָאֵי שְׁעֵתָא, עַת רְצוֹן אֶקְרִי לְכָלֵא. בְּסִפְרָא דְּאַגְדַּתָּא דְּבִי רַב יִיבָא סָבָא אָמַר, מִצְחָא. זְכִי מִצְחָא, מִצְחָא דְּעֵתִיקָא. וְאֵי לֹא, אֲשַׁדִּי ח' בֵּין תְּרִין אֶתּוּן, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (בְּמַדְבַּר כד) וּמַחֲץ פְּאַתֵי מוּאָב. וְאוּקִימְנָא, דְּאַקְרִי נֶצַח בְּאַתּוּן רְצוּפִין. וְכְמָה נֶצַחִים הוּוּ. וְאַף עַל גַּב דְּנֶצַח אַחְרָא (בְּאַתְרָא) בְּנֶצַח אַחְרָא אֶסְתַּלֵּק, וְאַיִתְּ נֶצַחִים אַחְרָנִין דְּמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא. וּבְגִין דְּשַׁבְתָּא בְּשַׁעְתָּא דְּצִלוּתָא דְּמִנְחָה, בְּגִין דְּלֹא יִתְעַר דִּינִין, גְּלִיָּא עֵתִיקָא קְדִישָׁא מִצְחָא דִּילֵיהּ, וְכָל דִּינִין אֶתְכַפִּיין וְאַשְׁתַּכְּכוּ וְלֹא אֶתְעַבִּידוּ. בְּהָאֵי מִצְחָא תַלְיִין כ"ד בְּתֵי דִינִין, לְכָל אֵינּוּן דְּחֻצִיפִין בְּעוּבְדֵיהוֹן. כְּמָה דְּכַתִּיב (תְּהִלִּים עג) וְאַמְרוּ אֵיכָה יַדַּע אֵל וַיֵּשׁ דְּעָה בְּעֵלְיוֹן. וְהָא עֲשָׂרִים אֵינּוּן, לְמָה. לְקַבְלֵיהוֹן דְּד' מִיתוֹת בֵּית דִּינָא לְתַתָּא, דְּתַלְיִין מְלַעִילָא. וְאַשְׁתַּאֲרוּ עֲשָׂרִין. וּבְגִין כֶּךָ לֹא מַעֲנִישִׁין בִּי דִּינָא עֲלֵאָה, עַד דִּישְׁלִים (ג"א עֲשָׂרִין) וְסִלְקָא לְכ' שְׁנִין, לְקַבְלֵיהוֹן דְּכ' בְּתֵי דִינָא. בְּמִתְנִיתָא סְתִימָאָה דִּילָן תְּנִינָן, לְקַבְלֵיהוֹן דְּכ"ד סְפָרִים דְּאַתְכַּלִּילָן בְּאַוּרִייתָא.

עֵינִין דְּרִישָׁא, אֵינּוּן עֵינִין דְּלֹא מִסְתַּמְרִין מִנִּיהוּ חֵיבֵינָא. עֵינִין דְּנִימִין וְלֹא נִימִין. וּבְגִין כֶּךָ אַקְרוּ (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) עֵינִיו כְּוִנִּים. מֵאֵי יוֹנִים. כְּמָה דָּאֵת אָמַר (וִיקְרָא כה) וְלֹא תוֹנוּ אִישׁ אֶת עַמִּיתוֹ. וְעַל דָּא כְּתִיב (תְּהִלִּים צד) וַיֹּאמְרוּ לֹא יֵרָאֶה י"ה וְגו'. וְכַתִּיב (שִׁם) הַנּוֹטֵעַ אֲזַן הֲלֹא יִשְׁמַע וְגו'. תְּקוּנָא דְּעַל עֵינָא, שְׁעַרֵי דְּמִתְשַׁעְרֵן בְּשַׁעוּרָא שְׁלִים. מְאַיְנוּן שְׁעַרֵּין תַלְיִין אֵלְף וז' מֵאָה מְאַרֵי דְּאַשְׁגַּחוּתָא, לְאַגְחָא קְרָבָא. וְכַדִּין קִימִי כְּלֵהוּ מְשׁוּלְשְׁלֵיהוֹן וּמִתְפַּקְחִין עֵינִין. כְּסוּתָא דְּעַל עֵינִין, גְּבִינִין מִתְאַחַדְדֵּן בְּהוּ. וְאַלְף (וּד' מֵאָה) רְבּוּן מְאַרֵי תְּרִיסִין אֶתְאַחַדְדֵּן בְּהוּ, וְאַיְנוּן אַקְרוּן כְּסוּתָא דְּעֵינִין. וְכָל אֵינּוּן דְּאַקְרוּן עֵינֵי י"י, לֹא פִקְחִין, וְלֹא אֶתְעַרוּן, בְּרַ בְּזִמְנָא דְּאַלִּין כְּסוּתֵי דְּגְבִינִין, מִתְפָּרְשֵׁין אֵינּוּן תְּתַאי מְעֵלְאֵי. וּבְשַׁעְתָּא דְּאַתְפָּרְשֵׁן גְּבִינֵי תְּתַאי מְעֵלְאֵי, וְיַהֲבִין אֶתְרַ לְאַשְׁגַּחָא מִתְפַּקְחִין עֵינִין, וְאַתְחַזִּי כְּמֵאן דְּאַתְעַר מְשִׁנְתֵיהּ (מְשַׁנְתֵיהּ) אֶסְתַּחֲרוּ עֵינִין וְחָמָא לְעֵינָא פִקְחָא, וְאַסְתַּחֲרוּן בְּחוּרָא דִּילֵיהּ. וְכֹד אֶסְתַּחֲרוּן, אֶתְכַפִּיין מְאַרְיִהוֹן דְּדִינִין לְיִשְׂרָאֵל. וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב (תְּהִלִּים מד) עוֹרָה לְמָה תִּישָׁן י"י הַקִּיצָה וְגו'.

אַרְבַּע גּוּוּנִין אֶתְחַזִּין בְּאַיְנוּן עֵינִין. מְאַיְנוּן נְהִירִין ד' בְּתֵי דְּתַפִּילִין, דְּנִהֲרִין בְּרַהֲיִטֵי מוּחָא. ז' דְּאַקְרוּן עֵינֵי ה'. וְאַשְׁגַּחוּתָא (נִפְקָא) נִפְקֵי, מְגוּוֹן אוּכְמָא דְּעֵינָא. כְּמָה דְּאוּקִימְנָא בְּאַדְרָא, דְּכַתִּיב (זְכֹרִיה ג) עַל אֲבָן אַחַת שְׁבַעֵה עֵינִים. וְאַיְנוּן גּוּוּנִין מִתְלַהֲטִין בְּסִטְרֵיהוּ. מְסוּמְקָא, נִפְקִין אוּחְרָנִין, מְאַרֵי דְּאַשְׁגַּחוּתָא לְדִינָא. וְאַיְנוּן אַקְרוּן (דְּבִרֵי הַיָּמִים ב טז) עֵינֵי

"משוטטות בכל הארץ. משוטטות, ולא משוטטים. בגין דכלהו דינא. מירוקא, נפקין  
 אוחרנין, דקיימין לגלאה עובדין, בין טב ובין ביש. דכתיב (איוב לד) כי עיניו על דרכי  
 איש. ואלין אקרון (זכריה ד) עיניי יי משוטטים. משוטטים, ולא משוטטות. בגין דאינון  
 לתרין סטרין, לטב ולביש. מחוורא, נפקין כל אינון רחמי, כל אינון טבאן, דמשתכחי  
 בעלמא, לאוטבא להו לישראל. וכדין אסתחין (נ"א אסתחרן) כל אינון תלת גוויי,  
 לרחמא עליהו. אלין גוויין מתערבין דא בדא, ואתדבקן דא בדא. כל חד אוזיף לחבריה  
 מגוויי דיליה, בר מחוורא, דכלהו כלילן ביה כד אצטריך, והוא חפי על כלא. כל גוויין  
 דלתתא, לא יכלין כל בני עלמא, לאסחרא לון חוורא, לאוכמא לסומקא ולירוקא. והכא  
 באשגחותא חד, כלהו אתאחדן ואסתחין בחוורא. גבינוי לא משתככי, בר כד בעיין  
 גוויין דחוורא לאשגחא, בגין דגבינין יתבין אתר לאשגחא, לכלהו גוויי. ואי אינון לא  
 יתבין אתר, לא יכלין לאשגחא ולאסתכלא. גבינין לא קיימין, ולא משתככי שעתא חדא  
 שלימותא (שלימתא) אלא פקחין וסתמין, סתמין ופקחין, משום עינא פקיחא דקאי  
 עליהו. ועל דא כתיב (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב. והא אוקימנא. כתיב (ישעיה לג)  
 עיניך תראינה ירושלם נוה שאנן, וכתיב (דברים יא) תמיד עיניי יי אלהיך בה מרשית  
 השנה וגו'. דהא ירושלם בעיא כן, דכתיב (ישעיה א) צדק ילין בה. ובגין כך ירושלם,  
 ולא ציון. דכתיב (ישעיה א) ציון במשפט תפדה וגו', דכלא רחמי. עיניך, עיניך כתיב,  
 עינא דעתיקא קדישא, סתימא דכלא. השתא, עיניי יי אלהיך בה, לטב ולביש, כמה  
 דאתחזי (לסומקא ולירוקא. והכא באשגחותא חדא, כלהו אסחרן ואסתחין בחוורא.  
 גבינוי לא משתככי, בר כד בעיין גוויין לאשגחא) בגין כך לא אתקיימו בקיומא תדיר.  
 והתם עיניך תראינה ירושלם, כלא לטב, כלא ברחמי. דכתיב (ישעיה נד) וברחמים  
 גדולים אקבצך. תמיד עיניי יי אלהיך בה מרשית השנה. מרשית חסר א' כתיב, ולא  
 ראשית באלף. מאן היא. ה"א דלתתא. ולעילא כתיב (איכה ב) השליך משמים ארץ  
 תפארת ישראל. מאי טעמא השליך משמים ארץ. משום דכתיב (ישעיה נ) אלביש שמים  
 קדרות, ועיינין בקדרותא, בגוונא אוכמא אתחפו. מרשית השנה, מאן אתר מסתכלין  
 בירושלם אלין עיניי יי, חזר ופירש, מרשית השנה, דהוא דינא בלא אלף, ודינא אתאחד  
 מסטרקא, אף על גב דלאו הוא דינא ממש. ועד אחרית שנה, אחרית שנה ודאי דינא  
 אשתכח. דהא כתיב (ישעיה א) צדק ילין בה, דהיא אחרית השנה. תא חזי, א' בלחודוי  
 אקרי ראשון, דכר. באלף סתים וגניז מה דלא אתידע. כד אתחפר האי אלף באתר  
 אחרא, אקרי ראשית. ואי תימא דאתחפרא. לא. אלא אתגליא ביה, ונהיר ליה, וכדין  
 אקרי ראשית. ואפילו בהאי ראשית, לא אשגח בירושלם, דאלמלא הות בהאי,  
 אתקיימת תדירא. אבל מרשית כתיב. ולעלמא דאתי כתיב (ישעיה מא) ראשון לציון  
 הנה הנם וגו'.

חוטמא דזעיר אנפין, תקונא דפרצופא. כל פרצופא ביה אשתמודע. חוטמא דא, לא  
 כחוטמא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין. דחוטמא דעתיקא, חיים דחיים לכלא.  
 דהא מתרין נוקבין, נפקין רוחין דחין, לכלא. בהאי זעיר אנפין כתיב (שמואל ב כב)  
 עלה עשן באפו וגו'. בהאי תננא כל גוויי (תרי גוויי) אחידן ביה, בכל גוונא וגוונא,  
 אחידן כמה מאריהון דדינא קשיא. דאחידן בההוא תננא (ובגין כך) ולא מתבסמין  
 כלהו, אלא בתננא דמדבחא דלתתא. ועל דא כתיב (בראשית ח) וירח יי את ריח  
 הניחח. מהו הניחח. אתבסמותא דמארי דינא, נחת רוח. וירח יי את ריח הניחח, את  
 ריח הקרבן לא כתיב, אלא את ריח הניחח. דכלהו גבוראן דאחידן בחוטמא, וכל  
 דאתאחדן בהו, כלהו מתבסמן. וכמה גבוראן מתאחדן כחדא, דכתיב (תהלים קו) מי  
 ימלל גבורות יי ישמיע כל תהלתו. והאי חוטמא, מחד נוקבא נפק אשא דאכלא כל שאר  
 אשין. בחד נוקבא תננא. והאי והאי אשתכח באשא ותננא דמדבחא. ואתגלייא האי  
 עתיקא קדישא, ואשתכך כלא. היינו דאתמר (ישעיה מח) ותהלתי אחטם לך. חוטמא  
 דעתיקא קדישא אריך, ומתפשט. ואקרי ארך אפים. והאי חוטמא, זעיר. וכד תננא שרי  
 נפיק בבחילו, ואתעביד דינא. ומאן מעכב להאי. חוטמא דעתיקא. וכלא כמה דאמינא  
 באדרא, ואתערו חברייא. ובספרא דרב המנונא סבא, אוקים הני תרי נוקבי. מחד תננא

ואשא. ומחד נייחא ורוחא טבא. דאית ביה ימינא ושמאלא, וכתיב (ס"א דכתיב) (הושע יד) וריח לו כלבנון. ובנוקבא כתיב (שיר השירים ז) וריח אפך כתפוחים. ומה בנוקבא הכי, כל שכן ביה. ושפיר קאמר. ומה דאמר וירח יי את ריח הניחח. הניחח בתרי סטרי, חד נייחא, דאתגלייא עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין, דהאי הוא נייחא ואתבסמותא לכלא. וחד אתבסמותא דלתתא, בההוא תננא ואשא דמדבחה. ובגין דאיהו מתרין סטרין, כתיב ניחח. וכלא בזעיר אנפין אתמר.

תרי אודנין, למשמע טב וביש. ותריוויהו סלקין לחד. דכתיב (מלכים ב יט) הטה יי אזנך ושמע. אודנא לגו בגו דיליה, תלייא ברשימין עקימין, בגין דיתעכב קלא לאעלא במוחא, ובבחין ביה מוחא, ולא בבהילו, דכל מלה דהוי בבהילו, לא הוה בחכמתא שלימתא. מאודנין אלין תליין כל מאריהון דגדפין, דנטלין קלא מעלמא, וכלהו הכי אקרון אזני יי, דכתיב בהו (קהלת י) כי עוף השמים יוליד את הקול וגו'. כי עוף השמים יוליד את הקול, האי קרא קשיא, השתא מאי קול איכא הכא, דהא רישא דקרא כתיב גם במדעך מלך אל תקלל, במדעך כתיב, ובחדרי משכבך וגו'. מאי טעמא כי עוף השמים יוליד את הקול, והא ליכא הכא קלא. אלא ודאי כל מה דחשיב בר נש, וכל מה דיסתכל בלבוי, לא עביד מלה, עד דאפיק ליה בשפוותיה, והוא (ואף על גב דאיהו) לא אתכוון ביה. וההיא מלה דאפיק, מתבקעא באוירא, ואזלא וסלקא וטסא בעלמא, ואתעביד מניה קלא. וההוא קלא נטלין ליה מארי דגדפין, וסלקין ליה למלכא, ועייל באודנוי. הדא הוא דכתיב (דברים ה) וישמע יי את קול דבריכם (במדבר יא) וישמע יי ויחר אפו. ובגין כך, כל צלותא ובעותא דבעי בר נש מקמי קודשא בריך הוא, בעי לאפקא מלין בשפוותיה, דאי לא אפיק לון, לאו צלותיה צלותא, ולאו בעותיה בעותא. וכיון דמלין נפקין, מתבקעין באוירא, סלקין וטסין ואתעבידו קלא, ונטיל לון מאן דנטיל, ואחיד לון לאתרא (נ"א לכתרא) קדישא, ברישא דמלכא. מתלת חללי דמוחי, נטיף נטיפא לאודנין, וההוא אקרי נחל כרית. כמה דאת אמר (מלכים א יז) נחל כרית, כלומר, כרותא דאודנין. וקלא עייל בההוא עקימא, ואשתאב בההוא נהרא, דההוא נטיפא. וכדין אתעכב תמן, ואתבחין בין טב לביש. הדא הוא דכתיב (איוב לד) כי און מלין תבחן. ומאי טעמא און מלין תבחן. משום דאתעכב קלא בההוא נהרא דנטיפא, בעקימותא דאודנין, ולא עייל בבהילו. ובגין כך אתבחין בין טב לביש (שם) וחיך יטעם לאכול. מאי טעמא חיך יטעם לאכול. בגין דיתעכב תמן, ולא עייל בבהילו בגופא, ועל דא יטעם ויתבחן, בין מתיקא למרירו. בהאי נוקבא דאודנין, תליין נוקבין אחרנין, נוקבא דעינין. נוקבא דפומא. נוקבא דחוטמא. מההוא קלא דעייל בנוקבא דאודנין, אי אצטריך עייל לנוקבי דעינין, ונבעין דמעין. מההוא קלא אי אצטריך, עייל לנוקבא דחוטמא דפרדשקא, ומפקי תננא ואשא מההוא קלא. הדא הוא דכתיב (במדבר יא) וישמע יי ויחר אפו ותבער בם אש יי. ואי אצטריך, עייל ההוא קלא לנוקבא דפומא, ומליל וגזר מלין (נ"א גזרין) מההוא קלא. כלא מההוא קלא דאודנין. עייל בכל גופא ואתרגיש מניה כלא (ס"א כמה תלייא) (וכלא תלייא) בהאי אודנא. זכאה מאן דנטיר מלוי. על דא כתיב (תהלים לד) נצור לשונך מרע ושפתיה מדבר מרמה. האי אודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתכלילין אינון מוחי. חכמה אתכליל ביה, דכתיב (מלכים א ג) ונתת לעבדך לב שומע. בינה, כמה דאת אמר (שמואל א ג) דבר כי שומע עבדך (מלכים ב יח) כי שומעים אנחנו (ובהני תליין כלא) (דעת, כמה דאת אמר (משלי ד) שמע בני וקח אמרי (משלי ב) ומצותי תצפון אתך. הא כלא תליין באודנין בהאי אודנא תליין צלותין ובעותין ופקיחא דעינין. הדא הוא דכתיב (מלכים ב יט) הטה יי אזנך ושמע פקח עיניך וראה. הא כלא ביה תלייא. בהאי אודנא, תליין רזין עלאין, דלא נפקין לבר, בגין כך היא עקימא לגו. ורזא דרזין סתימין ביה, ווי לההוא מגלה רזין. ובגין דהאי אודנא כניש רזין, ועקימותא דלגו נטיל לון, לא גלי רזין לאינון דעקימין בארחייהו, אלא לאינון דלא עקימין. הדא הוא דכתיב (תהלים כה) סוד יי ליראיו ובריתו להודיעם, דנטלי ארחוי ונטלי (ונטרי) מלין. ואינון דעקימין בארחייהו, נטלי מלין ועיילין לון בבהילו, ולית בהו אתר לאתעכבא. וכל נוקבין אחרנין, מתפתחין ביה, עד דנפקין מלין

בנוקבא דפומא. ואלין אקרו חייבי דרא, שנואי דקודשא בריך הוא. במתניתא דילן תנן, כאילו קטיל גוברין, וכאלו פלח לעבודה זרה. וכלא בחד קרא, דכתיב (ויקרא יט) לא תלך רכיל בעמך לא תעמוד על דם רעהו אני יי. מאן דעבר על האי רישא דקרא, כאילו עבר על כלא. זכאה חולקיהון דצדיקייא, דעלייהו כתיב (משלי יא) ונאמן רוח מכסה דבר. נאמן רוח ודאי, דהא רוחא דלהון מאתר עלאה קדישא אשתליף, ובגין כך נאמן רוח אקרון. וסימן דא אוקימנא, ההוא דמגלה רזין, בידוע דנשמתיא, לאו איהו מגופא דמלכא קדישא. ובגין כך לית ביה רזא, ולא מאתר דרזא הוא. וכד תיפוק נשמתיא, לא אתדבקא בגופא דמלכא, דהא לא אתריה הוא. ווי לההוא בר נש, ווי ליה, ווי לנשמתיא. זכאה חולקיהון דצדיקייא, דמכסין רזין, כל שכן רזין עלאין דקודשא בריך הוא (רזין עלאין דמלכא קדישא) מעלייהו כתיב (ישעיה ס) ועמד כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ.

אנפוי, פתרון תקרובין דבוסמא (כלהו) סהדותא על מה דאמינא, דהא סהדותא בהו תליא. ובכלא תליא סהדותא. אבל הני תקרובי דבוסמא, חוורא וסומקא, סהדותא לאבא ואימא. סהדותא לאחסנא דירית ואחיד לון. והא במתניתא דילן אוקימנא, כמה פריסין בין חוורא לסומקא, ואתכלילן ביה כחדא בסטרא דחוורא. כד אתנהיר מנהירו דחוורא דעתיקא, חפייא ההוא חוורא על סומקא. וכלהו בנהירו אשתכח. וכדין כתיב (במדבר ו) יאר יי פניו אליך. וכד חייבין סגיאין, תליין דינין בעלמא, אשתכח סגירותא בכלא (ס"א בעלמא) וסומקא אתפשט באנפין, וחפא כל (נ"א על) חוורא. וכדין כלא אשתכח בדינא. וכדין כתיב (תהלים לד) פני יי בעושי רע בגדי קנאה כתיב (ישעיה נט) בגדי נקם וכלא בהאי תלייא, ובגין דא סהדותא הוא בכלא. כמה וכמה מארי תריסין מחפאן להני גווי, מצפאן להני גווי. כד נהירין גווי, כל עלמין כלהו בחדו. בזמנא דנהיר חוורא, כלא אתחזו בההוא גווי. וכד אתחזי בסומקא כלא הכי אתחזו בההוא גווי. באלין תקרובין דבוסמא, שארי דיקנא לאתחזא, מרישא דאודנין, ונחית וסליק בתקרובא דבוסמא.

שערין אוקמין דדיקנא, בתקונא יאה שפיר. כגיבר תקיף, שפיר. משחא דרבות דדיקנא עלאה דעתיקא, בהאי דיקנא דזעיר אנפין אתחזי, ונהיר. שפירו דהאי דיקנא, בט' תקונין אשתכח. וכד משחא דרבות, דתלת עשר נביעין דדיקנא דעתיקא קדישא נהיר בהאי דיקנא, אשתכחו כ"ב תקונין. וכדין מתברכין כלהו. וישראל סבא מתברכא בהאי וסימן (בראשית מח) בך יברך ישראל. כל תקונין דדיקנא דא, אוקימנא באדרא קדישא, דכלהו מתיקונין דעתיקא קדישא אתקנו. והכא בעינא לגלאה, מה דלא אתגלי תמן, בגין למיעל בלא פסופא (הא כל תקונין דדיקנא אוקימנא דכלהו מתיקונין דדיקנא דעתיקא) עתיקא קדישא אוקימנא באדרא קדישא) שיתא אינון, ט' אקרון. תקונא קדמא, נפק ההוא ניצוצא בוצינא דקרדינותא, ובטש בתחות שער דרישא, מתחות קוצין דעל אודנין, ונחית מקמי פתחא דאודנין עד רישא דפומא. הא תקונא דא מעתיקא קדישא לא אשתכח, אלא כד נגיד מזלא דעתיקא קדישא, ותלייא מניה ההוא מבוטא דחכמתא (חסר) כד אימא אתמשכא ואתכלילת באורא דכיא, ההוא חוורא נקיט אימא (חסר) וניצוצא עאלת ונפקת, ואתאחד דא בדא, ואתעבידת חד תקונא. וכד אצטריף סלקא דא על דא, ואתפסיא חד מקמי חדא. ובגין כך כלא אצטריף, חד למעבד נוקמין. וחד לרחמא. ועל האי תאיב להאי דיקנא דוד מלכא, כמה דאוקימנא בהאי דיקנא ט' תקונין אשתכחו, שיתא רבוון דתליין בהו, ומתפשטין בכל גופא. ואלין שיתא דתליין, תליין בשערי דתחות תקרובא דבוסמין. תלת מהאי סטרא, ותלת מהאי סטרא. ובקירותא דדיקנא, תליין תלת אחרנין. חד לעילא בשפון, ותרין באינון שערין דתליין עד טבורא. וכל הני שיתא, ג' מכאן וג' מכאן, אתמשכן ותליין כלהו, באינון שערי דתליין ומתפשטין בכל גופא. ובגין דהני תלתא אינון ביקירו דדיקנא יתיר מפלהו, כתיב בהו שמא קדישא. דכתיב (תהלים קיח) מן המצר קראתי יה, ענני במרחב יה, יי לי לא אירא. והא דאוקימנא באדרא, מן המצר קראתי יה, מאתר דשרי דיקנא לאתפשטא, דהוא אתר (ס"א דחיק) רחיק מקמי אודנין, שפיר הוא. ובספרא דאגדתא דבי רב ייבא



סבא, הכי אמר ואוקים, דשירותא דדיקנא מחסד עלאה, דכתיב (דברי הימים א כט) לך יי הגדולה והגבורה והתפארת וגו'. וכלא הוא, והכי שארי, ותשעה אתמשכן ותליין בדיקנא, ומקמי אודנין, הכי שארי, וקיומא לא מתקיימין אלא באתר אחרא, כמא דאוקימנא.

וכד אצטריך עלמא לרחמי, אתגלייא מזלא קדישא. וכל הני תקונין דבדיקנא יקרא דזעיר אנפין, כלהו רחמי משתכחי. וכד אצטריך לדינא, מתחזיין דינא, וכדין עבדין נוקמין לשנאיהון דישראל, לאינן דעקין להו. כל יקירו דדיקנא, באינן שיערי דתליין אינהו, משום דכלא בהאי תליין. כל הני שיערי דדיקנא דזעיר אנפין, כלהו קשישין תקיפין, משום דכלהו אכפין לדינן, בשעתא דמזלא קדישא אתגלי. וכד בעא לאגחא קרבא, בהאי דיקנא אתחזי כגבר תקיף, מארי נצחון קרבא. וכדין מריט מאן דמריט, ואגליש מאן דאגליש. הני תשעה תקונין, אמרן משה זמנא תניינא, בשעתא דאצטריך לאהדרא לון כלהו רחמי. דאף על גב דתליסר תקונין לא אמרן השתא, בכונא תלייא מלתא, דהא לא ייעול בהני תקונין לאדכרא, אלא במזלא אתכוון, ואדכר ליה. הדא הוא דכתיב (במדבר יד) עתה יגדל נא כח יי. מאן כח יי. ההוא דאקרי מזלא קדישא, סתימא דכל סתימין. דחילא דא, ונהירו דא, ממזלא תלי. וכיון דאמר משה דא, ואדכר דא, ואתכוון ביה, אמר הני תשעה תקונין, דתליין בזעיר אנפין. בגין דנהירו כלהו, ולא ישתכח דינא. ועל דא כלא במזלא תלי.

האי דיקנא כד שראן שיערי (ס"א לאתערבא) לאתערא (לאתארכא) אתחזי כגבר תקיף כגבר מארי נצח קרבין. בהאי דיקנא, נגיד משח דרבות מעתיקא סתימא. כמא דאת אמר (תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן. אלן שיערי לא חפין על שפון, ושפון כלהו סומקין כוורדא. דכתיב (שיר השירים ה) שפתותיו שושנים. שפון מרחשן גבורה, מרחשן חכמתא. באינן שפון תליין טב וביש, חיי ומותא. מאלין שפון תליין מאריהון דאתערוותא, דכד מרחשין אלן שפון, מתערין כלא למגזר (מארי) דינא, בכל בתי דינין (דמדוריהון בהון, ובגין כד) דאקרון עירין. דכתיב (דניאל ד) בגזרת עירין פתגמא ובמאמר וגו' (במימר קדישין שאלתא) מאי עיר. בספרא דאגדתא, כמא דאת אמר (שמואל א כח) ויהי ערף. דמתערין דינין לאינן דלא אתרחימו לעילא, בגין כד מתערין אלן דאינן מארי דבבו (ס"א להו) (בכלהו) ועם כל דא בתי גווי ברחמי ודינא, ועל דא אקרון עיר וקדיש דינא ורחמי. ובאלין שפון, אתחזי פומא כד אתפתח. רוחא דנפיק מן פומא, ביה מתלבשין כמא אלף ורבבן. וכד אתפשט, מתלבשין ביה נביאן מהימני. וכלהו פה יי אקרון. כד מלין נפקין מן פומא, ומתרחשין בשפון, מתנהרין לכלהו תמני סרי אלפין עלמין, עד דמתקטרין כלהו כחדא, בתמניסר אורחין ושבילין, דאשתמודען. וכלא מחכאן לפומא דא (בדא) בלישן ממלל רברבן בקיטרא דטיהרא בעוטרא. ועל דא כתיב (שיר השירים ה) חכו ממתקים, ממתקים ודאי. מאי חכו. כמא דאת אמר (איוב לד) וחיך יטעם לאכול. וכלו מחמדים, אש ומים. אשא ומיאי מתתקנן (ס"א מתדבקין ויאן) יאן בצייורוי (בציורוי) דהא גווי מתחברן כחדא. חכו, באתון רשימן, דמתגלפן בעטרוי גלידין (גליפין) אחא"ע בגרון. א, דטריד מלפין (דניאל ב) ומהעדא מלפין, ומהקם מלפין. ח, דטריד ונחית, וסליק ועטיר, כביש באשא גליף ברוחא. ה' יניקה דאימא, סטיר לנוקבא, אתפשט לנוקבא רבא, בתיאובתא דקרתא קדישא (עד דמתקטרי) מתקטרי אתרין דא בדא. כמא דאת אמר (שיר השירים ד) הר המור גבעת הלבונה. ע' טיהרא דטיפסא, גליפא בטיפסא, רהיטין דענפין מתאחדן, לסטרוי לרוחין גליפין.

והא ברזי דאתון דשלמה מלכא, אתעטרו אלן אתון ד', בד' גיכ"ק בחיך כמא דאת אמר וחיך יטעם לאכול (איוב ו) היאכל תפל מבלי מלח וגו'. וכתיב (ישעיה לב) והיה מעשה הצדקה שלום (תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים וגו'. מתוקים ודאי. דוד מלכא אמר, גם עבדך נזהר בהם וגו'. אסהדנא עלי דכל יומאי אזדהרנא בהו, דלא לאטעאה בהו. בר יומא חד דעטינא עטרי מלכא, במערתא דמרוניא, וחמינא בוצינא

דאשא מתלהטא אפותיא דמרוניא (נ"א דמערטא) ואזדעזענא. מההוא יומא אזדהרנא בדעתאי בהו, ולא שביקנא לון כל יומאי. זכאה חולקיה מאן דאזדהר במתיקא דמלכא, וטעים בהו כדקחזי. על דא כתיב (תהלים לד) טעמו וראו כי טוב יי' וגו'. וכתיב (משלי ט) לכו לחמו בלחמי וגו'. אתפשט דכורא בדעת, ואתמליין אכסדרין ואדרין, מרישא דגולגלתא שרי, ואתפשט בכל גופא, מחדוי ודרועוי ובכלא. מאחורוי, אתדבק ניצוצא דבוצינא דקרדינותא, ולהטא ואפיק גלגלתא חדא, סתימא מכל סטרוי, ונהירו (ס"א ונחיתו) דתרי מוחי גליפן בה, ואתדבקת בסטרוי דדכורא. בגין כד אתקרי (שיר השירים ה) יונתי תמתי, אל תקרי תמתי אלא תאומתי ודאי.

שערוי דנוקבא כלילין ביה גווי (ס"א גווי בגו גווי) כדכתיב (שיר השירים ז) ודלת ראשך כארגמן. אתקטר גבורה בחמש גבוראן, ואתפשטת נוקבא בסטרהא, ואתדבקת בסטרוי דדכורא עד דאתפרשא מסטרוי. ואתיא את לאתחברא עמיה אפין באפין. וכד מתחברן מתחזיין חד גופא ממש. מהכא אוליפנא, דכר בלחודוי, אתחזי פלג גופא, וכלהו (וכלא איהו) רחמי. וכד נוקבא. וכד מתחברן כחדא, אתחזי כלא חד גופא ממש, והכי הוא. אוף הכא, כד דכר אתחבר בנוקבא, כלא הוא חד גופא, ועלמין כלהו בחידו, דהא כלהו מגופא שלים מתברכן. והיינו רזא (שמות כ) על כן ברוך יי' את יום השבת ויקדשהו. דהא אשתכח כלא בחד גופא שלים, דהא מטרוניתא אתדבקת במלכא, ואשתכח גופא חד. ועל כן ברכאן משתכחין בהאי יומא. ומהכא, מאן דלא אשתכח דכר ונוקבא, אקרי פלג גופא, ולית ברכתא שריא במלה פגימא וחסירא, אלא באתר שלים, במלה שלים, ולא בפלגות מלה, ופלגות מלה לא אתקיים לעלמין, ולא אתברכן לעלמין. נוי דנוקבא, כלא מנוי דדכורא הוא. והא אוקימנא מלי, ואשתמודען ביני חברייא. מהאי נוקבא מתאחדן כל אינון דלתתא. מנה ינקין, ובה תבין, והיא אתקריאת אם לכלהו. כמה דאחרא אם לגופא, וכל גופא מנה (ס"א לגנתא וכל גנתא מנה) ינקא. כד האי אם לכלהו אחרנין דלתתא. כתיב (משלי ז) אמור לחכמה אחותי את. אית חכמה ואית חכמה, והאי נוקבא, אתקרי חכמה זעירא לגבי אחרא ועל דא כתיב (שיר השירים ח) אחות לנו קטנה ושדים אין לה וגו'. דהא דא בגלותא אתמשך. אחות לנו קטנה, ודאי קטנה אתחזי אבל רברבא היא, וסגיאה היא, דהא היא שלימו דנטיל מכלא. כמה דכתיב, שם (אני חומה ושדי כמגדלות. ושדי, דהא מליין אינון לינקא לכלא. כמגדלות, דאינון נהרין רברבין דנפקו מאימא עלאה. תו אתפשט דכורא בימינא ושמאלא, בירוותא דאחסנא. וכד גווי אתחברו, אקרי תפארת. ואתתקן כל גופא, ואתעביד אילנא רברבא, ותקיף, שפיר ויאה (דניאל ד) תחותיה תטלל חיות ברא, ובענפוהי ידורון עופי שמיא, ומזון לכלא ביה. דרועוי ימינא ושמאלא. בימינא חיים וחסד, בשמאלא מיתה וגבורה. מעוי, אתתקן בדעת, ואתמליין כל אכסדרין ואדרין, כמה דאמינא, דכתיב (משלי כד) ובדעת חדרים ימלאו. תו אתפשט גופא, בתרין שוקין. ומתאחדן בינייהו תרין כוליין, ותרין ביעי דדכורא. דכל משחא ורבות וחילא (דדכורא) דכל גופא, בהו אתכנש, דכל חיילין דנפיק, מנהון נפקין. ושריין כלא בפום אמה. ובגין כד אקרון צבאות (דכל גופא, בהו אתכנש, ושריין כלא בפום אמה. ובגין כד אקרון צבאות, דכל חיילין (דנפקי) דנפיק, מנהון נפקי) ואינון נצח והוד. תפארת, ידו"ד. נצח והוד, צבאות. ובגין כד ידו"ד צבאות. אמה דדכורא, סיומא (נ"א כסותא) דכל גופא, ואקרי יסוד. ודא הוא דרגא דמבסם לנוקבא. וכל תיאובתא דדכורא לגבי נוקבא, בהאי יסוד עייל לנוקבא, לאתר דאקרי ציון. דהתם הוא אתר כסותא דנוקבא, כבית רחם לאתתא. ובגין כד, יי' צבאות אקרי יסוד. כתיב (תהלים קלב) כי בחר יי' בציון אוה למושב לו. כד אתפרשת מטרוניתא, ואתחברת במלכא אנפין באנפין, במעלי שבתא. אתעביד כלא חד גופא, וכדין יתיב קודשא בריך הוא בכורסייה. ואקרי כלא שמא שלים, שמא קדישא, בריך שמיה לעלם לעלמי עלמין. כל אלין מלין סליקנא עד יומא דא, דאתעטר בהו לעלמא דאתי, והשתא אתגליין הכא, זכאה חולקי.

האי מטרוניתא, כד אתחברת עם מלכא, כל עלמין מתברכן, ואשתכחו בחדוותא דכלא כמה דדכורא כליל בתלתא, ושירותא בתלתא. כד כלא הכי, וסיימא דכל גופא הכי, ומטרוניתא לא מתברכא, אלא בכללא דתלתא אלין, דאינון נצח הוד יסוד, ומתבסמא ומתברכא באתר דאקרי קדש הקדשים דלתתא. דכתיב (תהלים קלג) כי שם צוה יי את הברכה. דהא תרין דרגין אינון לעילא ותתא. ובגין כד לית רשותא למיעל תמן, בר כהנא רבא, דאתי מן סטרא דחסד. בגין דלא עייל לההוא אתר דלעילא, אלא ההוא דאקרי חסד, ועייל בקדש הקדשים, ומתבסמת נוקבא. ומתברכא האי קדש הקדשים בגו לגו, אתר דאקרי ציון. ציון וירושלם, תרין דרגין אינון, חד רחמי, וחד דינא. ציון, דכתיב (ישעיה א) ציון במשפט תפדה. ירושלים, דכתיב (ישעיה א) צדק ילין בה כמה דאוקימנא. וכל תיאובתא דדכורא לגבי נוקבא, הכא הוא, וקרינן להו ברכה, דמתמן נפקי ברין לכלהו עלמין, וכלהו מתברכן. האי אתר אקרי קדש. וכל קדשים דדכורא עיילין תמן, בההוא דרגא דאמינא, וכלהו אתיין מרישא עלאה דגולגלתא דדכורא, מסטרא דמוחי עלאי, דשריין ביה, ונגיד ההיא ברכה בכל שייפי גופא, עד אינון דאקרון צבאות. וכל ההוא נגידו דאתנגיד מכל גופא, מתכנשי תמן, ועל דא אקרון צבאות, דכל צבאות דעלאין ותתאין תמן נפקין. וההוא נגידו בתר דאתכניש, תמן שריין ליה בההוא יסוד קדישא, כללא חוורא, בגין כד אקרי חסד. וההוא חסד עייל לקדש הקדשים, דכתיב (תהלים קל"ג) כי שם צוה יי את הברכה חיים עד העולם.

En lisant le passage suivant relatif au décès de Rabbi Chim'on Bar Yo'hai il est souhaitable de verser des larmes, ce qui constitue une source d'expiation pour ses fautes.

אמר רבי אבא, לא סיים בוצינא קדישא למימר חיים, עד דאשתככו מלוי, ואנא כתבנא, סברנא למכתב טפי, ולא שמענא. ולא זקיפנא רישא, דנהורא הוה סגי, ולא הוה יכילנא לאסתכלא. אדהכי אזדעזענא, שמענא קלא דקארי ואמר (משלי ג) ארץ ימים ושנות חיים וגו'. שמענא קלא אחרא (תהלים כא) חיים שאל ממך וגו'.

כל ההוא יומא, לא אפסיק אשא מן ביתא, ולא הוה מאן דמטי לגביה, דלא יכילו דנהורא ואשא הוה בסוחרניה. כל ההוא יומא נפילנא על ארעא, וגענינא. בתר דאזיל אשא, חמינא לבוצינא קדישא קדש הקדשים, דאסתלק מן עלמא, אתעטר שכיב על ימיניה, ואנפוי חייכין.

קם רבי אלעזר בריה, ונטיל ידוי ונשיק לון, ואנא לחיכנא עפרא דתחות רגלוי. בעו חבריאי למבכי, ולא יכילו למללא. שארו חבריאי בבכיה, ורבי אלעזר בריה נפיל תלת זמנין, ולא יכיל למפתח פומיה. לבתר פתח ואמר, אבא אבא. תלת הוו, חד אתחזרו. השתא תנוד חיותא, צפראן טאסין, משתקען בנוקבאן דימא רבא, וחבריאי כלהו שתין דמא.

קם רבי חייא על רגלוי ואמר, עד השתא בוצינא קדישא מסתכל (ס"א משתדל) עלן. השתא לאו הוא עדן, אלא לאשתדלא ביקריה. קם רבי אלעזר ורבי אבא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא, מאן חמא (ס"א ערעורא וערבוביא) ערבוביא דחבריאי, וכל ביתא הוה סליק ריחין סליקו ביה בפורייה, ולא אשתמש ביה, אלא רבי אלעזר ורבי אבא.

אתו טריקין, ומארי תריסין דכפר צפרי וטרדאן בהו (ס"א דצפרי וטרדיא והוו) בני מרוניא, צווחין בקטירין, דחשיבו דלא יתקבר תמן. בתר דנפק פוריאי, הוה סליק באורא. ואשא הוה להיט קמיה, שמעו קלא, עולו ואתו, ואתכנשו להילולא דרבי שמעון (ישעיה נז) יבא שלום ינוחו על משכבותם.

כד עאל למערתא שמעו קלא במערתא, זה האיש מרעיש הארץ מרגיז ממלכות, כמה פטרין ברקיעא משתכחין (ס"א ולא משתכחין) ביומא דין בגינך, דנא רבי שמעון בן יוחאי, דמאריה משתבח ביה בכל יומא. זכאה חולקיה לעילא ותתא. כמה גניזין עלאין מסתמין ליה, עליה אתמר (דניאל יב) ואתה לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין.

Extrait du Zohar Parachat Vaye'hi :

תא חזי, כד אתער דינא בעלמא, דקודשא בריך הוא יתיב על פרסי דדינא למידן עלמא, בעי בר נש לאתערא (בדינא) תשובה, דייטוב מחיובא (נ"א מחובוי) דהא ההוא יומא, פתקין כתיבו, ומשתכחי כלהו באחמתא הא כתיבין. אי זכי בר נש דייטוב קמי מאריה, קרעין פתקין דעליה. לבתר קודשא בריך הוא זמין קמיה דבר נש, יומא דכפורי יומא דתשובה. אי תב מחטאוי טב. ואי לא, פקיד מלכא למחתם פתקין. ווי, דהא תשובה בעיא לאסתלקא מניה. אי זכי בתשובה, ולא שלימתא כדקא יאות, תליין ליה עד ההוא יומא בתראה דעצרת, דהוא תמינאה לחג. ואי עבד תשובה שלימתא לקמי מאריה, אתקרעו. ואי לא זכי, אינון פתקין נפקין מבי מלכא, ואתמסרין בידוי דסנטירא, ודינא מתעביד, ופתקין לא מהדרן תו לבי מלכא. כדן צולמין אתעברו מניה, ולא משתכחין עמיה. כיון דמתעברן מניה, הא ודאי טופסקא דמלכא יעבר עליה, ויטעום כסא דמותא. ובההוא ליליא דחגא בתראה, סנטירין זמינין, ופתקין נטלין, בתר דנטלי לון, צולמין מתעברן, ולא משתכחין (נ"א ואי משתכחין גריעין יעבר עלוי מרעין וכו') בהו ידי. ואי משתכחין בהו ידי (יעדי) דינא גריעא, או יעבר עלוי דינא מרעין בישין, בגריעותא דלהון, והא אוקימנא להא. ובספרי קדמאי אמרי יתיר, כד רישא אגרע, וישתכח גופא. בריה, או אנתתיה ישתכחו והוא יסתלק. והני מילי, כד לא אהדר כל ההוא זמנא בתיובתא. אבל אי אהדר, טעמא דמותא יטעם, ויתסי. ואי גופא לא אתחזי, וישתכח רישא. אינון סלקין, והוא אתקיים. והני מילי, כד בריה זעירא ברשותיה. ואי ידוי פגימו, עבידתא דידי פגימין. רגלוי, מרעין רדפין עליה. ערק צולמא ואהדר, ערק ואהדר. עליה כתיב (דברים כח) בבקר תאמר מי יתן ערב, והאי כד נהרא סיהרא, וליליא אתתקן בנהורא. אבל זכאי חסידי, בכל יומא ויומא מסתכלי בלבייהו, כאלו ההוא יומא מסתלקי מעלמא, ועבדין תיובתא שלימתא קמי מאריהון, ולא יצטרכון למלה אחרא. זכאה חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

Extrait du Zohar Parachat Tsav :

ותנינן בספרא דרב המנונא סבא, דהא ההוא חילא דאתפקדא על אילנין אלין, כל חד וחד מאלין, לא נטיל ברכאן דחדוותא לעילא, אלא בזמנא דא. וחדוותא דלהון כלהו לעילא, וחדוותא דאילנין אלין לתתא, כלהו בזמנא דא הוא. ואתערוותא דלהון באינון קדישי מלכא תליין. וכד ישראל נטלי לון, כלא אתער בזמנא דא, ועלמא מתברכא, (ס"א לכנסת ישראל מתברכא) לארקא ברכאן לעלמא. כתיב (תהלים כט) קול יי על המים אל הכבוד, אמר רבי יוסי, דא אברהם. קול יי בכח: דא יצחק. קול יי בהדר: דא יעקב. קול יי שובר ארזים: דא נצח. קול יי חוצב להבות אש: דא הוד. קול יי יחיל מדבר: דא צדיק. קול יי יחולל אילות: דא צדק. וכלהו מתגדלי על ימא (מיא) ואתשקין במיא, לגדלא. דא הוא דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. וכלהו הני מתערי ברכאן לעלמא, מההוא שקיו, דאתשקין כלהו.

תא חזי, הני שבע קלין, תליין במלה דפומא בשאר יומי שתא, והשתא, לא תליין אלא בעובדא, ואנן עובדא קא בעינן, ולא מלה. בגין דבזמנא דא, מברך לכל שתא. ביומא שביעאה דחג, הוא סיומא דדינא דעלמא, ופתקין נפקין מבי מלכא, וגבורן מתערי ומסתיימן בהאי יומא, וערבי נחל (תליין) בהו. ובעינן לאתערא גבורן למיא. ולסחרא ז' זמנין, לרוואה להאי מזבח, ממיא דיצחק, בגין דאתמליא מיא האי בירא דיצחק, וכד הוא אתמליא, כל עלמא אתברכא במיא. ובהאי יומא גבורות בעינן למיא, ולסיימא לון

לבתר, דהא בהאי יומא מסתיימי דינא. ובגין כך בעינן לבטשא לון בארעא, ולסיימא לון דלא משתכחו, דהאי יומא אתערותא וסיימא הוא. ועל דא אתערותא וסיימא הוא דעבדינן בערבי נחל. אמר רבי חייה ודאי הכי הוא, ושפיר. וערבי נחל, מסטרא דנחל, נפקי גבוראן. ובהאי יומא מתערי ומסיימי. בהאי יומא כתיב, (בראשית כו) וישב יצחק ויחפור את בארת המים. בארת כתיב חסר. וישב, מהו וישב. אלא יומא קדמא דירחא, שירותא דדינא הוה בכל עלמא, ויצחק קיימא לכורסיי למידן עלמא. בהאי יומא, וישב יצחק לאתערא דינין ולסיימא דינין. ויחפור את בארת המים, לארקא גבורן לכנסת ישראל, לאתערא למיא, דהא מיא בגבורן נחתן לעלמא. ובגין דאלין גבורן, לא נחתין אלא בעיבא, ויומא דעיבא לא נייחא רוחיהון דקיימי עלמא, אלא בגין דעלמא אצטריך להו. מאי טעמא. בגין דעלמא בדינא אתברי, וכלא בעיא הכי. בגין כך כלא בעובדא תליא מלתא. ועל אא, כהנא בעובדא ותקונא דאיהו עביד לתתא, אתערו עלאין ותתאין לתקנא לון, ומתתקני על ידי.

אמר רבי יוסי הא תנינן, הערבה דדמיא לשפון בהאי יומא, ומאי היא. אמר רבי חייה, אף על גב דלדרשא הוא דאתי, הכי הוא ודאי. דהא בהאי יומא בשפון תליא, בהאי יומא פקיד מלכא למיהב פתקין לסנטירא, ומסתיימי דינין, ואסתים לישנא בישא מעלמא. ביומא קדמא דירחא שירותא דדינא הוא, וסיימא הוא בהאי יומא. והא אתמר.

תא חזי, ביומא דא שלמין ומסיימי עמין עובדי עבודה זרה ברכאן דלהון, ושראן בדינא. וישראל ביומא דא מסיימי דינין דלהון ושראן בברכתא. דהא ליומא אחרא זמינן לאשתעשעא במלכא, לנטלא מיניה ברכאן לכל שתא, ובההוא חדוותא לא משתכחי במלכא אלא ישראל בלחודייהו. ומאן דיתב עם מלכא, ונטל ליה בלחודיה, כל מה דבעי שאיל, ויהיב ליה. ועל דא ישראל שראן, ועמין עובדי עבודה זרה מסיימי.

On récite *Kaddich'Al Israël* (en présence d'un *Minyan* uniquement).

Après la lecture du Zohar, on dit :

יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שאם נתחייבתי לפניך כרת בבית דינך הצדק על חטאתי ועוני ופשעי המרבים. יהי רצון מלפניך שיהא צערי שנצטערתי בלילה הזה ונדדתי שנה מעיני שתשגיח עלי בעין חמלתך דהוא עינא פקיקא דלא נאים. ותיד תדיר שנאמר הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל ותקרע גזר דיני הרע מעלי ותחנני ותברכני מאוצר הכסף העומד לימין עליון שהוא קל להוציא משם ותתן לעבדך (פלוני בן אמתך פלוני) חיים ארכים לעסק בתורתך יומם ולילה ויהיה הצער שיש לי בעיני תקון לפגם הראיה שפגמתי בענין עלאין ואשר הרע בעיניך עשיתי ויתקן הפגם שהוא בכל המקומות שפגמתי בארבעה עולמות, אצילה, בריאה, יצירה, עשיה. ותצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר ועל ידי צער זה אפטר מאותו הצער ותשפיע עלי משפע הטוב מכתר עליון להצילני מכרת אשר נתחייבתי ולמען שמך הגדול והנורא (ויכון אלד כשהוא במקורו א אהל'ידה) שתבטל מעלי כל מיני גזרות קשות ורעות ויהיה למוד זה נחת רוח לפני כסא כבודך ותתן בנני כח לעמד על המשמרות וללמד תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך בלב שלם ובנפש חפצה לומדים תורתך לשמה ולברר כל ניצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקלפות על ידינו ולהחזירם אל הקדשה ליחדא שכינתא בבעלה ולאוקמא יתה מעפרא ולתת נחת רוח ליוצרנו לדבק נפשנו ורוחנו ונשמותינו לעבדו וליראה אותו בלבב שלם. ויהי נעם יי אלהנו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו: ברוך יי לעולם אמן ואמן:

Certains ont l'habitude de réciter toutes les *Seli'hot* à l'exception des 13 *Midot* (*Vaya'avor*).